

קובץ

"אור וחוס ההתקשרות"

- ב -

והוא ליקוט משיחות, מכתבים ומאמרים
מכ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע
בעניני התקשרות

יו"ל ע"י וועד תלמדי התמימים העולמי

ימי ההכנה לג' תמוז ה'תשס"ה

פתח דבר

ב"ה.

"אחד הסיפורים שסיפר הרבי אודות הנהגת רבותינו נשיאינו בהיחס שלהם עם החסידים המקושרים אליהם – הוא הסיפור דלקמן:

אצל רבותינו נשיאינו הי' סדר להזכיר בינם לבין עצמם את המקושרים, ולהתבונן בענין אהבתם והתקשרותם, וענין זה הי' פועל אצל אלו שהתבוננו אודותם – להתעורר בענין ההתקשרות ביתר שאת, "כמים הפנים לפנים גו".

ובסיפורו הביא הרבי דוגמא לדבר – שכאשר מסתכלים על מישהו בהסתכלות חזקה, הנה אפילו כאשר מסתכלים מאחוריו, מרגיש זאת הלה ופונה ("ער גיט זיך אַ קערר"); הוא אמנם לא יודע את פשר הדבר, אבל הוא חש בכך שמישהו מביט עליו.

וכיון שזהו סיפור שסיפר הרבי אודות רבותינו נשיאינו – הרי זה בודאי גם הוראה (כנ"ל ס"ב).

ויש לומר בדרך אפשר, שהכוונה בזה היא, לבאר ולהסביר את העובדה שלפעמים קורה שנתעורר מחדש ענין ההתקשרות או שמתעוררים להוסיף בענין ההתקשרות להרבי הנשיא, ולא מוצאים ביאור מדוע נתעורר אצלו לפתע ענין זה – שיתכן שהסיבה לכך היא שהרבי הנשיא הרהר ("אַ טראַכט געטאָן") אודותיו, אודות ענין ההתקשרות שלו, וענין זה עורר אצלו את רגש ההתקשרות "כמים הפנים לפנים".

... לכאורה יכול לחשוב לעצמו שכיון שנתעורר בהרהור תשובה, הרי זה סימן שנמצא בדרגא הראוי, ומה צריך לחפש עוד עצות כו'. ולכן יש צורך להבהיר שהרהור תשובה הנ"ל יכול לבוא מצד אתערותא דלעילא, ולולי הפעולה בזה מצד התחתון, עלול לחלוף ח"ו ללא פועל יוצא.

ועד"ז בנוגע מה שסיפר בעל ההילולא, שגם כאשר נופל לפתע הרהור או רגש כו' של התקשרות, יתכן שהוא מצדו לא עשה מאומה בשביל זה, אלא שהרבי הנשיא מתבונן בהתקשרותו ומעורר אותו באופן ד"כמים הפנים לפנים" – כדי לידע שצריכה להיות בזה פעולה מצדו, שע"ז נעשית ההתעוררות באופן השייך אליו, ומביאה אצלו ענין של פועל, שזהו תכלית הענין".

*

בשנה העברה, בתקופה זו, הוצאנו לאור את החוברת "אור וחום ההתקשרות – ליקוט משיחות ומכתבי כ"ק אדמו"ר זי"ע בעניני יום ההילולא", ע"מ לחזק ולעודד את תלמידי התמימים ואנ"ש שיחיו, בקשר עם יום ההילולא העשירי. וסיימנו בברכה בלשון כ"ק אדמו"ר "שיהי' זה הפורים האחרון בגלות".

לדאבון לב, הנה מאז "כלה קיץ ועבר חורף" ועומדים אנו שוב קודם יום הגדול והקדוש, יום ההילולא ג' תמוז.

ובימים כאלו, מתחזקת ומתגברת הבקשה מבורא עולם, אשר יקיים כבר היעוד "וברחמים גדולים אקבצך", שנוכל להתראות שוב עם רבינו בעיניים בשריות ולמטה מעשרה טפחים.

יחד עם זה, הנה גם בשעת ה"רגע קטון", ברור הדבר שנשיא הדור מביט עלינו בכל רגע ורגע, ומשפיע לנו כל טוב בגשמיות וברוחניות.

וברוח זו, נערך הקובץ דלהלן, הכולל (בעיקר) שיחות ק' ומכתבים העוסקים בהשפעה התמידית של נשיא הדור לתלמידיו, ואיך שגם לאחר ההסתלקות אין כל שינוי בזה ח"ו, ואדרבה הולך ומוסיף.

*

בקובץ זה נלקטו קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר בשיחותיו ומכתביו הנוגעים במיוחד למצבנו כיום, **מיוסד על שיחת יו"ד שבט תשכ"א**. הקובץ נחלק לארבעה מדורים:

פרק ראשון – "רועי ישראל". **לקט קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר בנוגע לאהבת ודאגת הרבי והשפעתו לאנשי דורו**, כיצד הוא דואג להם וחושב עליהם;

פרק שני – "ירידת המן". לקט קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר בנוגע להשפעה מנשיא הדור בעיניים גשמיים, ע"ד משה רבינו אשר השפיע לאנשי דורו כל המצטרך להם אפי' בעיניים גשמיים כמו ירידת המן.

פרק שלישי – "כמים הפנים" לקט קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר בנוגע לאהבת החסידים להרבי, אשר הידיעה שהרבי חושב עליו פועלת אצל החסיד כמים הפנים שיתעורר בהרגש התקשרות לרבו;

פרק רביעי – "למעלה מזמן ומקום" לקט קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר בנוגע לאהבת והשפעת הרבי בתקופה של העלם, ע"פ המובא בהיום יום אשר אהבת הרבי לחסידים היא למעלה מזמן ומקום, ומובן אשר השפעת הרבי נמשכת וביתר שאת גם בתקופה זו של העלם בו איננו רואים לעיני בשר את נשיאינו.

ובתור נספח נוסף בזה מדור "מנהגי יום ההילולא" – לקט קטעים מדברי כ"ק אדמו"ר אודות הנהגות המתאימות ליום ההילולא.

זאת למודעי – רוב השיחות אינם מוגהות והם על אחריות הרושמים בלבד.

*

עריכת וליקוט החומר נעשו ע"י הרה"ת שמואל שי' לובצקי, וסייע בליקוט התמי' חיים הלל שי' מטוסוב.

*

בתקוה אשר כאו"א יכין עצמו כדבעי ליום ההילולא, ו"גם כשיעזור הקב"ה שעד אז כבר תהי' ביאת משיח צדקנו, ומה גם ש"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם יכול להיות עוד לפני זה... אין זה מבלבל לסדר האמור ביום ההילולא, כיון שגם אז יהי' זה יום הילולא, ומה איכפת ("וואס ארט") אם זה באופן למטה מעשרה טפחים או למעלה מעשרה טפחים!?!

פרק ראשון
"רועי ישראל"
אהבת ודאגת הרבי והשפעתו לאנשי דורו

השפעה לשלוחים:

"בענטשט דער משלח יעדער שליח. וואס דאס זיינען ברכות הכי גדולות"

נוסף אויף דעם וואס דער משלח נשיא דורנו האט אנגעזאגט, אז ער האט מקבל געווען די נשיאות פון זיין פאטער בתנאי אז אלע ענינים זאלן זיין בחסד וברחמים, וכמובן אז דאס גייט אויף אלע זיינע שלוחים (שהם כמותו דהמשלח) – בענטשט דער משלח יעדער שליח איידער ער גייט ארויס בשליחותו, און בעת מינוי השליחות, און דערנאך אויך בתחלת השליחות.

און די ברכות ווערן נמשך על כל המשך זמן השליחות, און אויך צו "זרעד", עד סוף כל העולם.

און ווי מ'זעט בפועל קיום ברכות אלו – בא די שלוחים (וואס זיינען נתמנה געווארן לפני עשר שנה, עשרים שנה וכיו"ב) – אז זיי האבן זיך אלע ב"ה מסתדר געווען, און אויפגעשטעלט משפחות מיט בניים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות, בבני חיי ומזוני רויחי ובכולם רויחי. ונוסף לזה – זעט מען די ברכות שלמעלה מדרך הטבע אין די הצלחה פון די שלוחים אין מילוי שליחותם בהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה.

וואס דאס זיינען ברכות הכי גדולות. נאר מצד געוואוינהייט איז מען דערצו אמאל ניט משים לב כדבעי, און מ'רעדט זיך אמאל איין אז מ'באקומט ניט פון משלח אלע ברכות וואס מ'דארף האבן.

דאס איז אויך אן ענטפער צו די שלוחים וועלכע פרעגן און בעטן ברכות אין פארשידענע ענינים, אנהויבנדיק פון פרנסה בגשמיות, בכדי זיי זאלן קענען אויספירן זייער שליחות במילואם אן קיינע זייטיקע בלבולים:

דער משלח בענטשט יעדער שליח נאך איידער ער גייט ארויס אין זיין שליחות, און ער בענטשט אים ווייטער – מיט אלע ברכות אין וועלכע ער נויטיקט זיך, ביז מיט די גרעסטע ברכות וואס קענען זיין: "ויתן לך – יתן ויחזור ויתן – האלקים מטל השמים ומשמני הארץ גוי". און כו"כ פון די ברכות זיינען שוין מקויים געווארן בפועל – מ'דארף זיך נאר צוקוקן אויף דעם אייגענעם לעבן און דעם לעבן פון בני ביתו, און אין די הצלחה שבעבר אין קיום השליחות שלו למעלה מדרך הטבע – וועט מען זען די ריבוי ברכות המשלח שבזה.

(משיחת ש"פ תולדות ה'תשמ"ח – ספה"ש תשמ"ח ח"א עמ' 100)

נשיאי ישראל . זיי אליין טוען די זעלבע עבודה וואס זיי האבן ארויפגעלייגט אויף זייערע שלוחים

. די זעלבע הנהגה איז אויך כביכול ביי צדיקים וביחוד בא נשיאי ישראל – וואס זיי זיינען דער ממוצע **המחבר** אידן מיטן אויבערשטן – אז ניט נאר וואס זיי גיבן א כח צו זייערע שלוחים צו טאן דערנאך זייער שליחות, נאר אויך זיי אליין טוען די זעלבע עבודה וואס זיי האבן ארויפגעלייגט אויף זייערע שלוחים.

אט-די הנהגה האט מען געזען בגלוי ביותר ביי כ"ק מו"ח אדמו"ר: ניט נאר וואס ער האט געשיקט שלוחים און געגעבן זיי דעם כח צו אויפטאן אין החזקת היהדות בכלל והפצת המעיונות בפרט, נאר אויך ער האט שטענדיק (ניט נאר די ערשטע יארן, נאר אויך די שפעטערדיקע יארן, ווען ער האט שוין אויפגעשטעלט תלמידים ותלמידי תלמידים, וואס זיי האבן געקענט טאן די ארבעט) זיך אליין אפגעגעבן מיט **דער** עבודה.
(לקו"ש ח"ג עמ' 1011)

הרבי נותן כח למלא את השליחות

הרבי נותן כח לכל החסידים והמקושרים שבכל מקום שבו נמצאים יוכלו למלא את התפקיד והשליחות לעשות מגשמיות רוחניות, וכן לפעול על הזולת ולעשות ממנו אדם חדש.

(משיחת כ"ף מנ"א תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 166)

הרבי נותן גם את הכוחות

האמת היא שכ"ק מו"ח אדמו"ר נותן (לא רק את הזכות, אלא גם) את **הכוחות** לעשות את הדבר, צריכים רק **להתחיל** לעשות בכח עצמו, ואז הרבי מסייע ונותן את הכוחות הדרושים.

(משיחת ר"ח סיון ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 84)

ניכרת ההשפעה של נשיא הדור בהחסידיים שלו

בפרט נשיאי חב"ד שהשפעתם היא באופן דיתפרנסון מיני, וכמו כן ניכרת השפעה זו על החסידיים עד לאכילה ושתי' שלהם, שניכר שזה חסיד אמיתי דנשיאי חב"ד

המתנהג באופן דהולך בדרכיו, לא רק בנוגע להעבודה בג' קוין דתורה עבודה וגמ"ח אלא גם בעניני רשות שלו.

(ס' תוכן קצר - משיחות תשמ"ט עמ' 85)

הרבי הכריז שאף אחד מהשלוחים אינו בודד כי הרבי נוסע אתו.

עליו לזכור שהרבי יודע עוד יותר טוב ממנו את המעלות שבסביבת שומרי תורה וכד' והוא גם רוצה בטובתו הרוחנית הרבה יותר ממנו, ובכל זאת שלח אותו...

ומאחר שהרבי הוא "טוב" ו"טבע הטוב להיטיב" – הכריז שאף אחד מהשלוחים אינו בודד כי הרבי נוסע אתו.

וכמו"כ אין מקום לטענה שאינו רואה פירות בעבודתו, שכן, "צדיק כתמר יפרח" ויתכן שהפירות יהיו רק בעוד שנים רבות כמעשה חוני המעגל.

(משיחת שמחת ביה"ש ה'תשי"א – ימי בראשית עמ' 266)

נשיא הדור מברך כל שליח בברכות שלמעלה ממדידה והגבלה

איידער "יצחק" שבדורנו שיקט ארויס א שליח – בענטשט ער אים, און מיט ברכות וואס זיינען למעלה ממדידה והגבלה – "יתן ויחזור ויתן", און די גרעסטע ברכות – "מקור כל הברכות לעולם".

ולכל לראש – ברכות בגשמיות, "ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורוב דגן ותירוש גוי", מ'זאל האבן פרנסה בהרחבה, "ויפרך וירבך גוי" – בני חיי ומזוני רויחי ובכולם רויחי.

און דערנאך איז דאס אויך כולל ברכות אין עבודה רוחנית פון דעם שליח, אין לימוד התורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, און קיום המצוות, און דער עיקר – ברכות אין מקיים זיין שליחותו בפועל אין הפצת התורה והפצת המעינות חוצה.

(משיחת ש"פ תודלות ה'תשמ"ח – ספה"ש ח"א עמ' 100)

הרבי נוסע עם השלוחים

כל אלה שנוסעים בשליחות המלי"ח צריכים לידע שיחד עמהם נוסע הרבי,

– אינני אומר שנוסע עמהם "א שטיקל רבי", כי, כל עצם בלתי מתחלק, אלא הרבי כולו ("דער גאנצער רבי") נוסע עם כאו"א מהם –

ובמילא צריכים לדעת את גודל האחריות שבדבר – שמלבד עצם העובדה שמטריחים (כביכול) את הרבי לנסוע עמהם בכל מקום שנוסעים אליו, צריכים לידע שכאשר הרבי נוסע עמהם ה"ה משגיח בעצמו על כל תנועה ותנועה שלהם, ובוחן את עבודתם במילוי השליחות, ובמילא צריכים למלא את השליחות בהידור.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 138)

היום מקבלים יחד עם השליחות גם פרנסה וכבוד.

. . מעלתם של השלוחים הנוסעים למקום רחוק כדי למלא את השליחות של הרבי הנשיא, וכידוע מאמר הבעש"ט במקום שרצונו של אדם שם הוא נמצא, ובמילא הגם שנמצאים הם בריחוק מקום מהציון, אך כיון ששם הוא רצונו של הרבי – הרי שם הוא נמצא, ואשר חלקם בגשמיות וברוחניות; וכל ההסברים כמה קשה הדבר, הרי הם העלמות והסתרים בלבד, וכשמתחילים לפעול – הנה "כדונג נמסו".

ובפרט עתה שזכינו (שלאמיתו של דבר אין זו זכות כלל), שפעם היתה הנסיעה לשליחות הרבי כרוכה בקשיים עצומים ("איז מען אויסגעריסן געווארן"), ואילו היום מקבלים יחד עם השליחות גם פרנסה וכבוד. וכאשר בא הוא לכאן, שמחים אתו ומעלים אותו על נס (ומשתעשעים איתו), והעיקר הוא שהוא עצמו שמח ומתעלה בעיני עצמו, הוא בא הביתה ומספר לבני ביתו שהוא שליח, ושקבלהו וכו', ממילא אפשר עתה לקבל כבוד האמיתי, וכבוד המדומה. הדבר היחיד שצריך לעשותו הוא, להניח את הישות העצמית בצד, לדעת שלא הוא הפועל, אלא הרבי הוא הפועל על ידו.
(משיחת ש"פ בראשית ה'תשכ"א)

כשתמסרים אל הרבי וממלאים שליחותו נמשכת השפעה מרובה גם בגשמיות

הרבי סיפר שפעם אמר לו אביו כ"ק אדמו"ר נ"ע: מדוע הנך שבור ברוחך ("וואס ביסטו אזוי צובראכן") – בקשר למצב הבריאות וכיו"ב – כתיב "ובהנשא החיות ינשאו האופנים", כשיהי' "בהנשא החיות", רוחניות, אזי במילא "ינשאו האופנים", גשמיות.

ועד"ז בנדו"ד: כשמתמסרים אל הרבי וממלאים שליחותו, שזהו"ע ד"בהנשא החיות", אזי במילא "ינשאו האופנים", שנמשכת השפעה מרובה גם בגשמיות, ובפרט בנוגע לענינים הגשמיים הקשורים עם השליחות, החזקת המוסדות וכיו"ב.
(משיחת ל"ג בעומר ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 66)

השפעה לתמימים:

הרבי משפיע מבחי' חי' יחידה

קבלת ההשפעות מנשיא הדור קשורה גם עם חיוב הפרעון, כמו לוח שמתחייב לפרוע ההלוואה להמלוה. וחיוב הפרעון אינו באופן שמשלם החוב ונפטר ("אפגעצאלט און פטור געווארן"), אלא, שע"י פרעון החוב נותנים לו עוד בהקפה, ועד"ז בנמשל, שנותנים לו עוד כחות, ומתחייב לפרוע אותם, וכן הלאה.

(כ"ק אדמו"ר פנה אל תלמידי התמימים, ואמר:) כאו"א מכס צריך לידע שנתחייב לפרוע לכ"ק מו"ח אדמו"ר עם הכוחות העצמיים שלו, בחינת חי' יחידה.

ובהקדמה: ישנו צד השוה בכל ההשפעות שמשפיע כ"ק מו"ח אדמו"ר – אמירת דא"ח, תשובות על שאלות וכו', ועד לתמיכה כספית וכדומה – שבכל הענינים כולם באה ההשפעה מהכחות העצמיים שלו, חי' יחידה.

אמנם, הצד השוה שכל ההשפעות הם מבחינת חי' יחידה הוא מצד המשפיע, אבל בנוגע להשפעה עצמה, וגם בנוגע להמקבלים, ישנם חילוקי דרגות.

ובענין זה יש מעלה מיוחדת אצל התלמידים – שהם מקבלים את החי' יחידה של הרבי, ולכן, נתחייבו גם לפרוע בהחי' יחידה שלהם.
(משיחת ב' אייר ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 40)

השפעה לבחורים בגו"ר

והוספה יתירה בהברכה – מצד הענין ד"טוב העין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל" :

פסוק זה נאמר על משה רבינו, שענינו תורה, ודוגמתו בכל לומדי תורה, ובנדו"ד, תלמידי הישיבות, שהנהגתם היא באופן ש"טוב עין . . כי נתן מלחמו (דקאי על התורה שנקראת לחם, ונעשית דם ובשר כבשרו, "לחמו") לדל", גם לאלה שבערך אליהם נמצאים במעמד ומצב של "דל".

ובהדגשה יתירה בנוגע לתלמידי ישיבת תומכי תמימים, שמתנהגים ע"פ הוראת המנהל-פועל של הישיבה, שאצלו הי' מודגש ביותר הענין ד"טוב עין . . כי נתן מלחמו לדל".

ו"טוב עין הוא יבורך" – שניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בהברכות בכל המצטרך להם בגשמיות וברוחניות, וברוחניות ובגשמיות, כולל ובמיוחד בהמצטרך להם בשביל קיום הענין ד"טוב עין . . כי נתן מלחמו לדל" כדבעי.

ועד לשלימות הענין ד"הוא יבורך" – ש"הוא" האמיתי, עצמותו ומהותו ית', נברך ונמשך ("יבורך" מלשון ברכה והמשכה) בגלוי למטה, שע"ז ניתוסף בהמשכת כל הברכות ממקור הברכות לכל בניי (החל מתלמידי הישיבות, בני ביתן והשייכים

אליהם), שנמשכות ומתגלות ע"י נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל", שכולל כל עניני הדור ועאכו"כ אנשי הדור, ובפרט בני"י . .
(ברכת התמימים עריוה"כ ה'תשנ"ב – תו"מ התוועדות ח"א עמ' 65)

לרבי נוגע כל פרט של בחור

צריך להבהיר איפוא שזהו שקר מוחלט. – איכפת ונוגע לי מצבו הגשמי של כל תלמיד ותלמיד, כיצד תהי' הסתדורות בחייו הגשמיים בכל הפרטים.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא זה שהנהיג בעבר ומנהיג גם עתה את הישיבה, ובמילא, כאשר מדברים _"מ'רעדט איבער" (בניגוד להמדובר בהתוועדות דשבת מברכים אודות השיטה של הרבי – הרי זה ח"ו "מהרהר אחר רבו", כ"ק מו"ח אדמו"ר!...)

להרבי הי' איכפת בעבר ואיכפת לו גם עכשיו, כל פרט קטן של כל תלמיד. הרבי דואג לכל אחד מהתלמידים אודות שידוך, ואודות פרנסה, ופרנסה בהרחבה דוקא. הרבי הי' אומר שתוקפא דגופא הוא תוקפא דנשמתא, היינו, שצריך להיות תוקף הגוף בשביל תוקף הנשמה. – ואעפ"כ תבע הרבי שהתלמידים לא יחשבו אודות הסתדרותם בפרנסה כל זמן שנמצאים בין כתלי הישיבה.

(משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ג)

גודל הזכות בלימוד בישיבה של הרבי

. . ועד"ז בנוגע להלימוד בהישיבה של הרבי :

ישנם כאלה שמקודם למדו בהישיבה של הרבי, ועכשיו, עשו שטות גדולה ויצאו משם [גם אלה שמלבישים זאת באיצלא של מצות כיבוד או"א, הי"ז סתם שטות, כי, באותו שו"ע שבו נאמר החיוב דכיבוד או"א, נאמר גם שבנוגע לתלמוד תורה אין להתחשב בכיבוד או"א. וכן אמרו ש"אבדתו ואבדת אביו אבדתו קודמת", ועאכו"כ באבידה רוחנית, שנה"א עלולה להאבד בהגוף ונה"ב – במצב כזה אין להתחשב בכיבוד או"א].

צריכים לדעת גודל הזכות שבלמוד בישיבה של הרבי, ואלה שזכו לכך צריכים להודות ולשבח להשי"ת על גודל הזכות שנפלה בחלקם, ולהאחז בזה בכל התוקף. ואלה שעשו את השטות הגדולה ויצאו משם – מוטב שיחזרו ויבקשו אצל ההנהלה, וכולי האי ואולי יכניסו אותם לשם.

כאו"א מהתלמידים, מהמקושרים ומהחסידיים צריך לידע שהוא מ"אנשי משה", וענין זה הוא לעד ולעולמי עולמים, לו ולדורותיו, עד ביאת משיח צדקנו.
(משיחת י"ב תמוז ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 131)

השפעה להדור כולו:

אצל רבתינו נשיאינו היתה סדר להתבונן באהבתם והתקשרותם של החסידים

אצל כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים, הרי שמלבד הענין של התעוררות רחמים על המקושרים – היתה עבודה של הזכרת המקושרים בינו לבין עצמו, ולהתבונן בענין אהבתם והתקשרותם, כמים הפנים, שזה מעורר את כוחותיו הפנימיים של זה שמתבוננים אודותיו. כפי שרואים במוחש שכאשר מביטים בחזקה על אדם, נאלץ הוא להחזיר מבט, כי הבטה פנימית מעוררת עצם הנפש – וכך גם במחשבה.
(היום יום – יד שבט)

וויתר הרבי על הגשמיות שלו בשביל אהבת ישראל

אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו ג' הענינים דאהבת ה' אהבת התורה ואהבת ישראל (קשורים זב"ז, ועד ל) דבר אחד [וכידוע מאמר רבינו הזקן ש"ואהבת לרעך כמוך" הוא כלי (פירוש וביאור) ל"ואהבת את ה' אלקיך"], שלכן, מבלי לעשות חשבונות, וויתר הרבי ("ער האט פארבויגן") על הגשמיות שלו ואפילו על הרוחניות שלו בשביל אהבת ישראל.

(לקו"ש ח"ב עמ' 494)

הרבי מנהיג את העולם ואנ"ש בפרט

אלה שהכירו את הרבי במשך שלושים שנות נשיאותו, יודעים, שהרבי לא יעזוב את החסידים שלו שישארו לבדם בשבת פרשת זכור, למשל, כשצריכים להלחם בעמלק...

השינוי היחידי שנעשה אצלנו, הוא, שבעבר היי יכול מישהו לחשוב שבהכנסו לרבי יכול לספר הדברים שברצונו לספר ולהעלים הדברים שברצונו להעלים מהרבי, אבל עכשיו, ברור לכל שהרבי יודע גם הדברים שנמצאים אצלנו בהעלם, שכן, בעבר היי הרבי מלובש בגוף גשמי, משא"כ עתה, בהיותו למעלה מהגבלות הגוף הגשמי, וכולו רוחניות.

ולאידך, כיון ש"צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי", שגם **בזה העולם המעשה** אשתכח יתיר" – בודאי שהרבי מנהיג את העולם כולו, ואנ"ש בפרט, ומעורר רחמים רבים וכו', כמו שהיי עד עתה, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.
(משיחת ש"פ תרומה פ' זכור ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 16)

מנהיג הדור חושב אודות העולם כולו

. . . יהודי צדיק, מנהיג הדור – כ"ק מו"ח אדמו"ר – שחושב (גם) אודות **הדור והעולם כולו**, בידעו שדור זה מוטל על כתפיו ("דער דור ליגט אויף זיינע פלייצעס"), וצריך להאירו ב"נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחת מוסר", שקאי על ה"מאור"

שבתורה, פנימיות התורה, זוהי תורת החסידות, וצריך לפעול בעולם את יתרון האור מן החושך, להיות בו קרן אורה, זו תורה (ומצוותי); ובידעו מעמד ומצב העולם, שצריכים לשבור ("דורכברעכין") את ההעלם וההסתר שהי באותו דור באותה שנה ובאותו מקום, יודע הוא שלצורך זה זקוקים **להכחות המיוחדים שניתנו לו**.

. . יהודי כזה – **אינו יכול** להתעלם מכל הנסיונות ולעשות את שלו מבלי לחשוב אודות המשך הדברים, אם ינצל ויוכל להמשיך בעבודתו, או כו' ח"ו, כי, אף **שהוא מצדו עשה את שלו** ("ער האט זיינס אפגעטאן, ובמילא קען ער זיך לייגן שלאפן"...), ו"בהדי כבשי דרחמנא למה לך", הרי, צריכים לחשוב (גם) אודות **המשך העבודה בהדור ובהעולם כולו!**

. . ובמילא, כשרואה שיש על זה מניעה ועיכוב, הרי, אף שהוא מצדו לא התפעל מזה, ועשה כל אשר ביכלתו, עד כדי מס"נ, מ"מ, כשתופס ("ווען ער גיט זיך א כאפ") שצעד זה (להמשיך בעבודתו גם אם יאסרהו כו') עלול לגרום לכך שלאחרי כן **יקחוהו לגמרי** ("מיוועט אים צונעמען") ובכך **מסתיימת עבודתו** ("דערמיט ענדיקט זיך זיין ארבעט") ח"ו, ובמילא, יכול **להתעכב** היעוד ד"ביום ההוא יהי ה' אחד ושמו אחד" **לרגע מיותר**... ובמילא תתעכב שכינתא בגלותא... לרגע מיותר, ויתעכב עם ישראל בגלות לרגע מיותר, ויתעכבו התורה ומצוות בגלות לרגע מיותר, וכל הענינים שצריך משיח להביא עמו ("וואס משיח דארף מיט זיך בריינגען") יבואו באיחור של רגע אחד – כיצד יכול לוותר על כך?!...)

(משיחת י"ב תמוז ה'תשי"א – תר"מ ח"ג עמ' 209)

לבאר לבני ביתו.. בבהכ"ס אשר בעיר .. בכינוסי הנוער שחיבה יתירה נודעת להם מהרבי

. . לקבוע שעה במשך המעת לעת – לבאר לבני ביתו שי' אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו.

במשך המעת לעת – לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי כנסיות ובבהמ"ד אשר בעיר לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר אודות אהבת **כל ישראל** שלו, להודיע ולהסביר תקנתו ע"ד אמירת תהלים, לימוד חומש עם פירש"י – ובמקומות המתאימים – גם ע"ד לימוד התניא כפי שחלקו לימות השנה. – אם באפשרי לעשות כל הנ"ל מתוך התועדות.

במשך המעת לעת – לבקר (המכושרים לזה) במקום כנוסי הנוער החרדי – ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כנוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי – ולבאר להם איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקוה והבטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם מסגולות הנוער.

מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הנ"ל בימים אשר אחרי היארצייט ובפרט ביום הש"ק שלאחריו.

(ממכתב ר"ח שבט ה'תשי"א – אג"ק ח"ד עמ' קמד)

בעת שאמר או כתב ע"ד איזה ענין ומדריגה פעל גם על החסידים

עיי"ז שהנשיאים ועד כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא כתבו וביארו ענינים הנ"ל שיהי' מובן שהענין דעתיק שייד לאדם התחתון, הנה עיי"ז ניתוסף עוד יותר בהנתינת כח לכאו"א שיהי' לו שייכות להענין דעתיק, ובכל הדרגות שבו, עד לפנימיות עתיק. ובפרט ע"פ הידוע בנוגע לאדמו"ר הזקן דמזה מובן שכן הוא בהנשיאים שלאחריו, ממלאי מקומו, דבעת שאמר או כתב ע"ד איזה ענין ומדריגה, הנה לא זו בלבד שהוא עצמו הי' אז במצב זה, אלא שגם פעל גם על החסידים.

(תו"מ ספה"מ ???)

נשיא ישראל מוסר נפשו וגופו עבור בני"י

נשיאי ישראל איז לכל לראש וכל ענינם טראכטן און טאן וועגן אידן. ביז ווי מיגעפינט בא משה'ן אז ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר כלל ישראל, ניט נאר מסירת הגוף נאר אויך מסירת הנפש, ווי ער האט געזאגט "ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת".

(לקו"ש חכ"ג עמ' 70)

נשיאי ישראל אין מבקשים ע"ע אלא על ישראל

. . . עד"ז היא הנהגת נשיאי ישראל בכלל, שאף שאצלם מצד עצמם לא חסר מאומה הרי אין מבקשים על עצמם אלא על ישראל. וכמו ביעקב, דידוע שמצד יעקב כבר בא משיח, ולכן רצה ללכת אל אדוני שעירה, אלא שצעירי הצאן, שעדיין אינם מוכנים, עלות עלי, הרי על זה אמר ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן . . . ולכן נשאר יעקב בגלות. ועד"ז הי' במשה, שלו עצמו לא הי' חסר מאומה, עד שהעיד עליו הקב"ה שהוא עשיר בזה ששאלו מה אתה מבקש, אך על זה ענה לו משה שאינו מבקש אלא בשביל ישראל.

(מאמר פדה בשלום תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 175)

מהנשיא הדור מקבלים יניקה וכוח בעשר הכוחות

. . . אשר העיקר הוא להביא המדרש והלימוד למעשה ופועל, בכל אחד ואחת לפי ענינו: במוחין, במדות וכו'.

אשר גם על זה מקבלים חיות וכח מראש הדור, הוא נשיא הדור, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, וכמש"כ בהקדמת הקונטרס, שמהנשיא מקבלים יניקה וחיות לכל הענינים שלנו מכל הענינים והמעלות אשר מנו בו: מסנ"פ (כתר), גאון (מוחין), בעל מדות (חג"ת נ"ה, עיקר המדות), צדיק (יסוד), רוחה"ק (מלי) מלומד בניסים ועוד ועוד (מחדו"מ).

יכולת על כל זה ניתנה לנו, חפץ בכל זה יש לנו, וכשיהי' הרצון – אין לך דבר העומד בפני הרצון.

(אג"ק ח"ג עמ' שלג)

כל ההמשכות הם על ידו – נשיא הדור

בטח יש אצלם שיעור ללימוד דא"ח של כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א נשיא דור זה.

ובמילא על ידו כל ההמשכות (שלכן גם הבשר נמשך ע"י משרע"ה) ומבואר בכ"מ שהצינור לכל ההמשכות היא התורה ועפמרוז"ל שבאורייתא ברא עלמא ובאורייתא אתקיים עלמא ויעויין במאמר ח"י אלול תש"ט.

(אג"ק ח"ג עמ' ריב)

רועה ישראל דואג לבנ"י בגו"ר

משה רבינו הוא רועה ישראל. הוא המדריך שלהם שיתנהגו בכל הנהגותיהם כדבעי, ועל ידו משפיעים להם כל הצטרכותיהם.

וכמאמר רז"ל שירידת המן הי' בזכותו של משה. גם ענני הכבוד שהיו בזכותו של אהרן ובארה של מרים, הנה כשנסתלקו אהרן ומרים, חזרו בזכותו של משה. ובאמת הנה גם לפני"ז הי' ההשפעה ממשה רבינו, ורק עברה באמצעות אהרן ומרים.

כי, ענינו של רועה ישראל הוא, שהוא דואג ומספק לבנ"י כל המצטרך להם הן בגשמיות והן ברוחניות.

אבל בכדי לקבל את ההשפעה ממשה רבינו, רועה ישראל, ואתפשטותי' שבכל דרא ודרא – צריכים לעמוד בביטול והתקשרות אליו. צריכים להיות מסורים כמו צאן לרועה, צאן שאין להם רצונות משלהם, והולכים היכן שהרועה מוליך אותם. ובשעה שאין רצונות אישיים, לא בענינים ארציים, ולא בענינים שמיימים, אלא מסורים לגמרי למשה, אזי נעשים כלי לקבל את הברכה: "וזאת הברכה אשר ברך משה גו"י" "ממגד שמים" – ענינים רוחניים, "ומתהום רובצת תחת" – ענינים גשמיים.

(משיחת ליל שמח"ת תשח"י – תו"מ חכ"א עמ' 91)

יש לנו "אבא קדישא", ובמילא, אין מה לדאוג

. . הרבי נותן עצה – שכאשר יושבים ב"תפיסה", במצב של נמיכות רוח כו', אזי העצה היא להתקשר אל הרבי ע"י ציור פני קדשו.

מזמן לזמן צריך כאו"א לצייר לעצמו פני קדשו של הרבי, ולהזכר בדברים ששמע מהרבי . .

צריכים אנו לדעת שיש לנו "אבא קדישא" . . ובמילא, אין מה לדאוג!
(משיחת ל"ג בעומר ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 67)

אתפשטותא דמשה זן ומפרנס את ישראל בענין האמונה

. . משה רבינו נקרא רעיא מהימנא, דשני פירושים בזה. שהוא רועה נאמן של ישראל ושהוא זן ומפרנס את ישראל בענין אמונה. דהאמונה שישנה בישראל מצד עצמם, שישראל הם מאמינים בני מאמינים, אפשר שתהיי בבחי' מקיף, וזה שמשה רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה הוא שהאמונה תהיי בפנימיות . . וממשיך בהמאמר דזה שמשה הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה

שבכל דור, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מחזקים את האמונה דישראל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהיי בפנימיות.

(מאמר ואתה תצוה ה'תשנ"ב – תו"מ ספה"מ ח"ג עמ' לה)

והמענה של הרבי הוא באופן שפונה אליו בנשמתו

ועד"ז בנוגע להתקשרות שבין חסיד לרבי – שגם כשמדובר אודות ענין פרטי (אבר אחד), ה"ז אבר שהנשמה תלוי בו, הן מצד הרבי והן מצד החסיד:

כשבאים אל הרבי לשאול ע"ד ענין רוחני או גשמי, אין זה בגלל שבענין מסויים זה מתמחה הרבי, כי אם, מפני שהרבי הוא **נשמה כללית**, בדוגמת הראש שכולל את החיות של כל אברי הגוף (כנ"ל ס"ב), כולל גם בנוגע לענין פרטי זה;

והמענה של הרבי – גם בנוגע לענין פרטי זה – הוא באופן שפונה אליו ("ער גיט זיך אפי") **בנשמתו**,

. . וכיון שהרבי, הראש שמושל ושולט על כל האברים, הקדיש את הנשמה שלו – אזי אין לו שום ברירה! – אלא יתכן שיהיי למוטב, ועל זה פעל הרבי שיהיי "בחסד וברחמים". הברירה היחידה היא אם להתחיל בזה היום או לדחות למחר, וכיון שיכולים להתחיל היום, לשם מה לדחות למחר?!

(משיחת י"ב תמוז ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 133)

הרבי תמיד עם מקושריו ומנהיג אותם על כל צעד ושעל

וואס איז שייך אריינטראכטן זיך אין זיין מעמד ומצב, אויף דרויף זיינען פאראן זמנים מיוחדים ווען מ'דארף עס טאן, אבער די איבעריקע צייט איז גלייכער צו טראכטן וועגן רבי'ן, ווי אזוי ער איז תמיד מיט זיינע מקושרים און ווי ער פירט זיי על כל צעד ושעל.

און דער געדאנק אליין, אפילו אן התבוננות מיוחדת, דארף פועלן חיזוק בכל כוחות הנפש אויף אוסצוניצן זיי מתאים לפי רצון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

און טאמער פאלן אריין עפעס זייטיקע מחשבות היפך מהנ"ל, דארף מען וויסן אז ס'איז עצת היצר, וואס זוכט פארשידענע וועגן מבלבל צו זיין פון תורה ועבודה.

היוצא מזה, שצריך להיות חזק בבטחונו בברכות צדיק הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אשר הוא עומד עליו ומנהלו בדרך הישרה, ובלבד שלא יהיי נופל ברוחו, ויאמר בכל יום קאפיטל ע"א מתהלים, והעיקר, אז עס זאל זיין במוחלט אפגעלייגט, אז דער רבי איז מיט עם, און ער קאן זיך אויף עם פארלאזן אז אלץ וועט זיין גוט, ווארום עצמות ומהות א"ס ב"ה איז דאך דער תכלית הטוב, און דער רבי איז דער ממוצע המחבר מיט עצמות ומהות א"ס ב"ה, און פירט דורך דעם רצון אז עס זאל זיין הכל טוב, וסוף וסוף שיהיי בטוב הנראה והנגלה.

(אג"ק ח"ג עמ' תיט)

על ידי התקשרות מקבל החסיד כל המצטרך לו הן בגשמיות והן ברוחניות

. . ובקצרה לבאר קושייתו, הנה גם כשהיו באים להרבי לבקש ברכה, לא היו באים אליו מפני מעלת הגוף שלו אלא מפני מעלת נשמתו. כל ענין המיתה אינו שייך כי אם בגוף, כי הנשמה היא נצחית, ובפרט נשמת צדיק שאינה שייכה כלל וכלל לגהינום, כף הקלע וכו', הרי ענין המיתה בה היינו הסתלקות, [פ]ירושה עליו למדרגה נעלית יותר ואינו קרוי ח"ו מת. וכמה שכתוב בזוהר (ח"ג דך ע"א),

ומה שכותב שמכוין מחשבתו לזולתו, הנה, בקצרה, אין הדבר כן, כי (א) הבקשה היא שהצדיק ברוב צדקתו ימליץ טוב על המבקש לפני מלך המלכים הקב"ה, (ב) כוונה שניי בזה, אשר כל חסיד ומקושר הנה נשמתו היא פרט מנשמת הצדיק שהיא כלל גדול, ונמשלה לראש ביחס להנשמות פרטיות שלה, כמבואר בתניא פ' ב'. וכמו שכל אבר ואבר אף שהוא מקבל חיותו מהנשמה, הנה תחילה הנשמה מתלבשת בראש ומח, ומהראש ומח מתחלק אח"כ החיות לכל אבר ואבר לפי ענינו, כך הוא ג"כ בחסיד ורבי, אשר הראש כיון שהוא בריא וחזק יש בו כל החיות השונות של כל אבר ואבר, וכדי שיהי ג"כ האבר בריא, צריך שתהי התקשרות שלו עם הראש שלימה, היינו הגידים והנערוון המקשרים הראש עם האברים יהיו פתוחים, אשר אז יומשך אל האבר החיות השייך אליו.

וזהו בכללות ענין ההתקשרות של חסיד לרבי, אשר על ידי זה מקבל החסיד כל המצטרך לו הן בגשמיות והן ברוחניות.

(אג"ק ח"ג עמ' תנח)

הרבי מסר נפשו להפיץ תורת החסידות ומתוך אהבה

ידועים דברי רבתינו נשיאינו, בענין התקשרות שהוא ע"י (כנ"ל) לימוד תורתו וקיום הדרכותיו ותקנותיו. וידוע ומפורסם עד כמה מסר נפשו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא ישראל על תורת החסידות בכלל ועל הפצתה באופן הכי רחב ולחוגים הכי שונים – בתוך אהבה, ובאותה "הלשון" שהם שומעים.

(אג"ק ח"ט עמ' תיד)

האחיזה בה"קליאמקע" אינה ענין של לימוד, כי אם, ענין של סמיכות בלבד

. . ויש להוסיף ולבאר הענין ד"סמוך" או "נראה" [כ"כ וכל הסמוך לו וכל הנראה עמו, סמוך אע"פ שאינו נראה, נראה אע"פ שאינו סמוך, נדון ככ"כ שקורין בט"ו"] ביחס לרבתינו נשיאינו, שהם כמרדכי בדורו:

"סמוך" - הוא ע"ד האחיזה בה"קליאמקע" [כידוע מאמר רבינו הזקן: "דער וואס וועט זיך אנהאלטן אין מיין קליאמקע כו"'], שכן, האחיזה בה"קליאמקע" אינה ענין של לימוד, כי אם, ענין של סמיכות בלבד, וכיון שה"קליאמקע" היא על הדלת (ידית הדלת), יכול הוא לעמוד גם מבחוץ, כך שלכאורה אין לו שייכות להענין, אבל אעפ"כ, הרי הוא סמוך לו.

ולכל הפחות **"נראה"** (אע"פ שאינו סמוך) – שכאשר מסתכלים על העיר המוקפת חומה רואים גם אותנו, בגלל שהוא עזר וסייע בפעולותיו של ה"איש יהודי" שבעיר המוקפת חומה, ובמילא, כשמסתכלים על העיר המוקפת חומה, נראית גם הפעולה שלו בתור עוזר ומסייע.

ובכל אופן, גם אלה שהם במעמד ומצב ד"סמוך" או "נראה", נדונין כמוקפין חומה, וחוגגים ימי הפורים יחד עם מרדכי ואסתר בשושן הבירה במעמד ומצב ד"קיימא סיהרא באשלמותא".

(משיחת פורים תשי"ב – תו"מ ח"ה עמ' 28)

כשיש הטבה כשבאים לציון צריך להביא להתעוררות

בעת רצון אזכיר את כל אלו שכותב אודותם על הציון הקי של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, וכנראה שאין מסבירים להני"ל אשר כשבאה הטבה ע"י שמזכירים אותם על הציון הקי פשוט שזה צריך להביאם להתעוררות יתירה וביחוד בלימוד תורתו של בעל הציון וללכת בדרכיו, ואם המתברך בעל השפעה הוא בחוג וסביבה, מחובתו הכי מוחלטה לפרסם בכל הסביבה תורתו והדרכתו של בעל הציון, וקי"ל. ויהי רצון שעכ"פ עתה יתעסק בזה.

(אג"ק חט"ו עמ' קפט)

שלמה המלך אם הי' מתבונן באהבה שבין רבי לחסיד, לא הי' מביא המשל והדוגמא מחתן וכלה

העבודה באופן של קבלת עול, שזהו"ע ד"נער" – מעוררת את אהבה העצמית, שממשיכה את העצם של אהבה אל הדבר הנאהב (האשה וכיו"ב). והרי אהבה לוקחת את הדבר כולו ("אהבה נעמט דאך אינגאנצן"), כך, שהאוהב והנאהב נעשים דבר אחד.

ובהקדם מה שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות הפתגם של החסיד ר' אייזיק מהאמליע, בנוגע להמשל של שלמה המלך בשיר השירים על אהבת הקב"ה וכנס"י,

- (כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בבת שחוק:) אם אחזור על הלשון, עלול גם מחר להיות "שטרעס" ... –

שאלו הי' מתבונן באהבה שבין רבי לחסיד, לא הי' מביא המשל והדוגמא מחתן וכלה . .

(משיחת יום שמח"ת תשט"ז – תו"מ חט"ו עמ' 140)

עבודת הרבי היא גם על אלו שהם נפרדים

ועד"ז בנוגע לאתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא, שזהו ענינם של הרביים נשיאי הדורות, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא, שעבודתו היתה עם כאו"א מישראל, אפילו עם אלה שהם במעמד ומצב של נפרדים, עמו מלשון עוממות, שנתרחקו ונעשו מושקעים בתאוות בתענוג ורתיחה, ואפילו אלה שנכרת חבל נשמתן ע"י עבירות של כריתות ומיתות ב"ד – הרי זהו ענינו של רבי ("דאס איז דאך דער ענין פון א רבי"ן), שלהיותו ממוצע המחבר, כמ"ש אנכי עומד בין הוי' ובינכם, ועוד למעלה מזה, הרי הוא פועל גם אצלם, שבח"י היחידה תוכל לבוא בגילוי ולפעול פעולתה, החל ממצב של נסיון, להסביר לו שבענין זה מוכרח הוא לעמוד בנסיון, ואח"כ במשך הזמן לפעול אצלו החיבור דחבל נשמתו גם בנוגע לנימים הפרטיים, ועאכו"כ שפועל על אלה שהם בבחי' עמו כפי שהוא באופן של עילוי (כנ"ל ס"ה), שלא יבואו לידי מצב שהרוח שטות תוכל לכסות על האמת כו'.

צריכים להיות מקושרים אל הרבי, שהוא הראש, ועל ידו נשפע חיות לכל המקושרים אליו

כאשר עושה חשבון בנפשו אודות אופן עבודתו במשך חודש תשרי – מתעוררת אצלו שאלה: במה ("מיט וואס") יוצא הוא לילך לדרכו לעבודת כל השנה?

והמענה לזה – שהכח על ההליכה לדרכו לעבודת כל השנה, הוא, ע"י ההתקשרות אל הרבי:

ידוע שהמשכת החיות לכל בני"י הוא מ"ראשי אלפי ישראל שנשמותיהם הם בחי ראש ומוח", בדוגמת המשכת החיות דאברי הגוף מהמוח שבראש, אשר, העיקר בזה הוא שלא יהי הפסק ח"ו בין אברי הגוף אל הראש, אלא כל אברי הגוף יהיו מקושרים אל הראש, שאז נשפע החיות מהמוח שבראש לכל אברי הגוף, ולכן צריכים להיות מקושרים אל הרבי, שהוא הראש, ועל ידו נשפע חיות לכל המקושרים אליו.

ומזה מובן גם בנדו"ד – שע"י ההתקשרות אל הרבי נמשכת גם הנתנית כח לעבודה ד"ויעקב הלך לדרכו" במשך כל השנה בעובדין דחול.

. . וע"י ההתמסרות לרצונו של הרבי ("ארצו") נמשכת ברכת ה' ("מבורכת ה'") בכל הענינים, "ממגד שמים מטל ומתהום רובצת תחת וגו'" ובעיקר – הברכה בנוגע להתקשרות אל הרבי, שזהו השכר הכי גדול, "שכר מצוה מצוה".
(משיחת יום שמח"ת ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 48)

אדמורי חב"ד היסוד הראשון שלהם לנהל ולעודד

כבכל אדמורי חב"ד – היסוד הראשון: ביטול היש (מתחיל בעצמו) באמיתת היותו אדמו"ר ה"י? שליחותו נפשית ועיקרית, לנהלם ולעודדם בתומ"צ בכלל (מתחיל באמונת ה', שמירת השו"ע וכו') ולהראותם דוגמא ח"י בזה (עד כדי מס"נ בפועל) ופשיטא לשלול כל פעולה שיוכלו לטעות להיפך.

(ממענה כ"ק אדמו"ר להר"י קרינסקי בנוגע למשפט הספרים)

נשיאי ישראל מגלים אצל בני"י התכונה של ממלכת כהנים

א איד קען דאך אבער פרעגען: . . דער נשמה פון א אידן ווי זי איז מלובש אין א גוף און האט צו טאן מיט עניני העולם, וואס זיינען אים מגביל ומבלבל – טא ווי קען מען מאנען ביי אים, אז ער זאל זיך אויפהויבן העכער פון דער התלבשות און מיט אן אמת?

איז דער ענטפער אויף דעם, אז אין יעדן דור זיינען דא נשיאי ישראל, וואס זיי האבן אין זיך די תכונות פון מלכות און נשיאות – און זיי גיבן יעדער אידן דעם כח ארויסצורופן ביי זיך בגלוי (עכ"פ א מעין פון) די תכונה פון "ממלכת כהנים".
(לקו"ש חיי"י עמ' 37)

רבי הוא כמו אור וחיות – נותן מה שא"א להשיג

. . נאר א רבי איז ניט נאר א רבי, רב ותלמיד איז השפעה, וואס אין השפעה גיט עם א מהות דבר מה. א רבי וחסיד איז אור וחיות, א רבי גיט דאס וואס אליין קען מען ניט נעמען, אף צו גיין צו די רייכקייט פון אמיתית הענין, וואס יעמאלט פארגעסט זיך אויף זיך, ד.ה. אף ציור אדם, ואס ציור אדם איז דאך שכל ומדות, יעמאלט איז דערהערט זיך דער אמת פון דעם ענין, און אמת פון דעם ענין איז אמת ממש (ואז ביאר לי בהפשר משפיע ומקבל רבי וחסיד בביאור ענין כח ויכולת. ואכ"מ לבאר הענין).

(רשימות חוברת ט)

רבותינו נשיאינו הם שופטיך ויועצך

. . סיי "שופטיך" – זייענדיק נשיאינו, וואס א נשיא (מלשון התנשאות) איז העכער שלא בערך פון די אויף וועמען ער איז א נשיא (ע"ד מ"ש ויגבה מכל העם משכמו ומעלה"), און אויך רבותינו וואס לערנען תורה לכל העם – ע"ד "שופטיך"; און סיי "יועצך" – וואס גיבן עצות בעניני תורה ויראת שמים, ביז אויך עצות אין ענינים גשמיים (ענין הנביאים).

(משיחת ש"פ שופטים ה'תנשי"א)

פרק שני

"ירידת המן"

השפעה מנשיא הדור בענינים גשמיים

טובתו הגשמית של החסיד נוגעת ביותר לרבי

טובתו הגשמית של החסיד נוגעת ביותר לרבי, ומצד טבע הטוב להיטיב משפיע לו (נוסף על טוב רוחני, גם) טוב גשמי. כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ני"ע התהלך פעם בליל ראש השנה בהזכירו בינו לבין עצמו שמו של אי החסידים שהי' חסר אצלו בעיקר (לא ברוחניות אלא) בגשמיות. ומזה רואים עד כמה הי' נוגע אצל אדני"ע טובתם הגשמית של החסידים, עד כדי כך, שאפילו בליל ראש השנה, שכל רגע יקר, ונוהרים למעט בדבור, הזכיר שמו של חסיד שהי' זקוק לטובה גשמית.

(משיחת כ"ף מני"א היתשי"י – תו"מ ח"א עמ' 171)

הרבי מסר את נפשו לעשות טובה ליהודי בגשמיות

. . מהענינים העיקריים באורחותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, הוא, ההשתדלות בטובתו של הזולת.

הסדר של הרבי הי' להשתדל לעשות טובה לכל יהודי הן ברוחניות והן בגשמיות. – הרבי לא הי' מקדים לעשות חקירה ודרישה אודות מצבו הרוחני, אלא לכל לראש הי' עושה לו טובה **בגשמיות**, למלא חסרונו בדבר שביקש ממנו, או בדבר שחסרונו הי' ידוע לרבי בעצמו, ואח"כ הי' משתדל להשפיע עליו **ברוחניות**.

השתדלותו של הרבי בטובתו של הזולת היתה עד כדי **מסירות נפש**, כולל גם מסירת הרצון (כי נפש פירושה רצון) – להניח שאר עניני קדושה שלו בשביל לעשות טובה ליהודי.

ולהעיר מפתגם הצ"צ אודות רבינו הזקן – בעל השמחה – שכל עניני המס"י שלו הם **כלא** לגבי המס"י לנתק את עצמו ("אפריסון זיך") מהדביקות ש"ועמך לא חפצתי", ולהתמסר לעשיית טובה ליהודי (ולא רק ברוחניות, אלא גם בגשמיות)!

(משיחת י"ט כסלו היתשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 129)

הנהגת כ"ק אדמו"ר היתה באופן של חסד ואהבה

ידוע הסיפור שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ביקש ופעל אצל אביו (כ"ק אדמו"ר מהורש"ב ני"ע) שנשיאותו תהי' באופן של חסד ורחמים כו'.

ואכן רואים בפועל שהנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו היתה באופן של חסד ואהבה כו', אהבת ישראל אמיתית לכאו"א מישראל, מבלי הבט על מעמדו ומצבו.

השפעת הברכות לשלוחים

. . . על כאו"א למלא השליחות שהוטלה עליו ע"י נשיא הדור, ולידע, שמכיון שהנשיא הוא "לב כל קהל ישראל", בדוגמת הלב שממנו מתפשט הדם לכל האברים ואח"כ חוזר הדם אל הלב, הרי, נוסף על מינוי השליחות, בוחן נשיא הדור אם נתקיימה פעולת השליחות, בעת שחוזר הדם דכל האברים (כל אנשי הדור) למקורו ב"לב כל קהל ישראל", ומוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהמשכת הברכות כו' בכל המצטרך, בגשמיות וברוחניות גם יחד, לכל אלו שממלאים פעולת השליחות.

(משיחת ש"פ ואתחנן ט"ז מנ"א תשמ"ח – ספה"ש ח"ב 585)

הרבי מסתכל בה בשעה זו

תסתכל בתמונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בעת שמרגישה חלישות רצונה הטוב ותזכור אשר גם הוא בהיותו רועה אמיתי של ישראל, מסתכל בה בשעה זו. ויועיל.
(ממכתב כ"ק אדמו"ר)

הרבי מבקש ברכה והצלחה לכ"א במיוחד להמקושרים אליו

מיר דארפן אלע וויסן, אז מיר האבן האבן געהאט א גרויסן רבי'ן און מיר האבן איצט אויך א גרויסן רבי'ן הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, וואס האט געבעטן און אויסגעבטן און בעט אויך איצט אויס ברכה והצלחה פאר אידן בכלל און פאר די וועלכע זיינען מיט עם פארבונדן, בפרט.

דער רבי האט געוואסט און ווייס איצט אויך די שוואכקייטן אין די מענער אדער די פרויען אין קהל עדת החסידים, אבער ניט קוקנדיק אויף דרויף האט ער פאר זיי מתפלל געווען און איז אויף זיי מתפלל, אז זיי זאלן האבן דאס וואס זיי דארפן, בני חיי ומזונא רויחא, און אז דער אויבערשטער זאל זיי מוחל זיין זייערע עבירות, נעמענדיק אין אכט דעם צושטאנד אין וועלכן זיי געפינען זיך און די נסיונות פון יצר הרע.

במילא דארפן מיר אלע מאכן בא זיך א הסכמה, אז פון איצטער אן זאלן מיר ווערן בעסער, און די הסכמה וועט ממשיך זיין ברכה והצלחה אז מיר אלע – און אין דעם כלל זייט איר אויך און אייערע בני בית שיחיו – זאלן האבן א שנה טובה ומתוקה, בא יעדערן זאלן דערפילט ווערן משאלות לבו לטובה, מיזאל זיין פרום וועט במילא זיין גוט, בגשמיות וברוחניות.

(ט"ז אלול ה'שי"ת – אג"ק ח"ג עמ' תמד)

רבי אומר לבני אני צריך

כיון שב"פטירתו של רבי" מתחיל אצלו אופן עבודה שבאין-ערוך לגמרי, יש מקום לחשוב שאין לו עוד שייכות אלינו.

מבהיר זאת רבי בשעת פטירתו באמרו "לבני אני צריך": למרות שעתה הנני עולה לסדר עבודה נעלה לגמרי, מ"מ, הנני זוכר אתכם, ואזכור אתכם בכל מקום בו אהי, ויתירה מזה, גם לי, בהעליות הכי נעלות, נוגעת עבודתכם – "לבני אני צריך", כלומר, לא זו בלבד שהבנים צריכים (זקוקים) לו, אלא יתירה מזה, שהוא צריך לבנים.

ולכן כל הענינים שבהם היי נהוג לפנות לרבי, עומדים במקומם – "נר יהא דלוק במקומו, שולחן יהא ערוך במקומו, מטה תהא מוצעת במקומה":

. . . וכל הדברים האלה "עומדים במקומם" – גם לאחר פטירתו יכול רבי לענות, ועונה הוא כמו קודם, ומשפיע עתה כמו קודם.

(משיחת אחשי"פ ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 23, לקו"ש ח"ב עמ' 509)

נשיא הדור הניח את הרוחניות והגשמיות שלו אפי' לא' שאינו בתומ"צ

וכן ישנם כמה סיפורים מכ"ק מו"ח אדמו"ר אודות השתדלותו לעשות טובה ואפילו לאיש פרטי, ברוחניות או בגשמיות, והניח את עצמו על זה, לא רק הגשמיות שלו גם הרוחניות שלו, אף שזה שהי' מטיב עמו הנה לא זו בלבד שלא הי' כלל בסוג שלך חברך בתורה ומצוות אלא שהי' שלא בערכו כלל.

(ממאמר באתי לגני ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 200)

השפעת החיות בכל הענינים כולם היא ע"י הנשיא דוקא

כשם שבהשפעת החיות מהראש לכל האברים לא שייך לחלק ולומר שיש ענינים שהאבר מקבל חיות מהראש, ויש ענינים שיש בו חיות מעצמו, אלא כל חיות האבר היא מהראש, כן הוא גם בנוגע להשפעת החיות מהנשיא לכל הדור, שבכל הענינים כולם מקבלים חיות והשפעה מהנשיא.

וכפי שמצינו בדורו של משה, שכאשר אמר "מאין לי בשר", שמצד גודל מעלתו לא הי' יכול לצמצם את עצמו בהשפעת בשר (אפילו לדור המדבר שהיו דור דעה), אמר לו הקב"ה "אספה לי שבעים איש גוי ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם" – דלכאורה, מהו ההכרח שגם השפעת הבשר שלמטה ממדרגתו של משה תהי' על ידו דוקא – כי, כל השפעה באיזה ענין שיהי' אינה יכולה להיות אלא ע"י משה, כשם שהשפעת החיות לכל האברים אינה אלא ע"י הראש.

וכן הוא בכל דור ודור – שהרי "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ויתירה מזה, "אין דור שאין בו כמשה", ובפרט בדרא דמשיחא, כדאיתא בתקו"ז שאז יהי' משה בעצמו – שהשפעת החיות בכל הענינים כולם היא ע"י הנשיא דוקא.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 128)

נשיאי ישראל וואס איר לייגט אוועק אייער תורה ועבודה בשביל טובת הרבים

ויובן זה על פי תורת הבעש"ט הידועה (מז' התורות שאמר בג"ע בשנת תרנ"ב ונמסר ע"י כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ני"ע) על הפסוק קומי אורי כי בא אורך, אתם נשיאי ישראל וואס איר לייגט אוועק אייער תורה ועבודה בשביל טובת הרבים, וואס וועט זיין מיט אייך. דנשיאי ישראל הם רועי ישראל, דכתיב בהו שה פזורה ישראל שהם באופן

דפיזור, ותפקיד הנשיאים הוא לפעול בהם היפך הפיזור – כינוס הצאן, וגם ענין בניית הדיר, כתפארת אדם לשבת בית..

וזהו תפקיד נשיאי ישראל שיהי ענין כינוס הצאן ובניית הדיר, וגם ענין הרועה ישנו, שהם נשיאי ישראל עצמם. אבל אעפ"כ עדיין צריך להיות ענין של הזכרה לגבי הרועה והנשיא, כי הנשיא דאג רק לצאנו ולא לעצמו, וזהו ענין למנצח לדוד להזכיר.
(ממאמר למנצח לדוד להזכיר תשל"ב – ספה"מ תשל"ב עמ' 143)

"נתן מלחמו לדל"

. . ומה עושה משה רבינו – נתן לדל "מלחמו" דוקא, שבזה תלוי עיקר חיותו וקיומו! כלומר: משה רבינו לא נתן לדל רק ממה שנותן לו לאחרי שלקח לעצמו את צרכיו (ההכרחיים), אלא הוא נתן "מלחמו" ממש.

ולמי נתן זאת משה רבינו – לא רק לא' שהוא בעל-מעלה, שביכולתו להיות "ממוצע" להמשכת עניניו של משה רבינו בעולם כולו, היינו, שע"י הנתנה אליו תצמח טובה לעולם כולו – דמאי קמ"ל?! אלא משה רבינו נתן זאת ("לחמו") "לדל", בידעו בביורר ובוודאות גמורה ["משה אמת ותורתו אמת"] שהוא "דל" – בדרגא הכי פחותה.

וע"ד האמור לעיל בענין "נשא את ראש בני ישראל", שמשה רבינו מגבי ומנשא את בני לדרגתו הוא – כן הוא גם בנוגע לענין ד"טוב עין הוא יבורך כי נתן מלחמו לדל", שלמרות חיותו "דל", מגביהו משה רבינו ונותן לו "מלחמו" דוקא.
(משיחת י"ג תשרי ה'תשד"מ – התוועדויות ח"א עמ' 147)

אפי' אם אין זה נרגש אין זה משנה הענין

. . מה שאין לו חיות בזה, הרי ידוע מ"ש בכ"מ בדא"ח שציווי ומצוה הוא ל' צוותא והתקשרות, שמתקשר ע"י קיום הציווי במצווה, וכאשר נשמה פרטית אפשר לה להתקשר בנשמה הכללית שלה ע"י, אין לך המשכת חיות גדול מזה וגם אם לע"ע אין נרגש בכחות הנה"ב אין זה משנה הענין.

(אג"ק ח"ב עמ' שח)

הרבי מוכן לגאולה העיכוב אינו אלא משום ש"הצאן עלות"

באחד הימים [כשכ"ק אדמו"ר שהה בפאריז בשנת ה'תש"ז] הוזמן הרבי להשמיע שיחה בבית הכנסת ברובע ה"פלעצעל" של פאריז, את דבריו סיים במילים:

יעקב – כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ – כבר מוכן לגאולה, העיכוב אינו אלא משום ש"הצאן עלות". . שכ"א יזכה ללכת לקראת משיח צדקנו עם הרבי שלו, ואנחנו נלך עם הרבי שלנו ("יעערער מיט זיין רבין, און מיר מיט אונזער רבין"). .. – וכאן הפסיק לרגעים אחדים ופרץ בבכי – במהרה בימינו אמן.

(ימי מלך ח"ג עמ' 963)

הרבי אף פעם לא נשאר בפשיטת רגל והי' נאמן בתשלום כל ברכותיו

החשבון שעושה כ"ק מו"ח אדמו"ר בח"י אלול על חודש תשרי שעבר הוא גם בנוגע לכל הברכות שניתנו על ידו בחודש תשרי שעבר.

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לי שאף פעם לא נשאר בפשיטת רגל ("באנקראט") ח"ו, והי' נאמן ובטוח בתשלום כל התחייבויותיו, וכיון שכן, בודאי שימלא את כל ברכותיו.

הרבי מצדו – כיון שהבטיח, בודאי ביכולתו לקיים, דאל"כ, לא הי' מבטיח. אבל, ישנו תנאי בדבר – ההתקשרות אל הרבי, והאמונה שגם עכשיו יכול למלא ובודאי ימלא את ברכותיו.

(משיחת ח"י אלול ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 193)

הרבי עומד הוא ומשמש וממשיך לכל תלמידיו חסידיו ומקושריו כח וחיות בעבודת השם

. . כדי להקל עליו עבודה זו הנה זיכהו השי"ת אשר הוא חסיד, דהיינו שנשמתו היא פרט מנשמת הצדיק הכללית, ואם חסר איזה דבר בהנשמה פרטית, הנה על ידי התקשרות הראוי' נמשך כל החסר לו מהנשמה הכללית, ואמר הרבי בפירוש אשר כשלקח ע"ע הנשיאות התנה שיהי' זה בחסד ורחמים, ומאז, משנת תר"פ ועד עתה הנה עומד הוא ומשמש וממשיך לכל תלמידיו חסידיו ומקושריו כח וחיות בעבודת השם, הכוללת בתוכה הן הענינים שבין אדם למקום והן הענינים שבין אדם לחברו ;

. . ואחר כל זה אשר כל הנ"ל יש אצלו, הנה מתאונן הוא אשר אין לו בזה סיפוק ואינו מרגיש חיות, ורק מרגיש שחסר לו מה שהוא.

אם לקולי הוא נשמע, יעזוב את ההתאוננות היתרה בהרגשת עצמו מה חסר לו ומה יש לו, ויתבונן בחלק היפה אשר ניתן לו שהוא מתלמידי ומקושרי נשיאנו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, וישמח בשמחה גדולה בחלקו זה וימשיך השמחה בפעולות ממשיות ממש למלא את רצון משלחו, אשר הכוחות על זה ניתנו לו ואינו חסר אלא הרצון. וכאשר יבטל רצונו מפני רצון נשיאנו שמסר לו רצון הקב"ה, אזי זה גופא יהי' כלי שיומשך לו חיות בכל פעולותיו במילוי רצון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

(אג"ק ח"ג עמ' תמו)

הרבי משפיע לחסידיו ולב"ב ברכות בכל המצטרך "יתיר מבחיוהי"

אויף אייער בקשה האב איך גליענט דעם פדיון . . בהיכל כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ. צדיקא דאתפטר געפינט זיך און פועלט אין אונזער וועלט נאך מעהר מבחיוהי, ובפרט א רבי צו זיינע חסידים און מקושרים און זייערע בני בית, בלייבט ער מיט זיי פארבונדען און איז ממשיך צו משפיע זיין זייע ברכות בהמצטרך להם צו יעדער איינעם און איינער. (אג"ק ח"ג עמ' שכא)

הרביים נותנים כל הענינים צריכים רק לעשות כלים

כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם שהרביים נותנים כל הענינים, וחסידים צריכים לעשות "כלים" כדי שהברכות יומשכו למטה מעשרה טפחים, בבני חיי ומזונא רויחא.

ולהוסיף, שענין זה (שהרביים נותנים כל הענינים) מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר – כידוע שכאשר קיבל את הנשיאות מאביו כ"ק אדני"ע, ביקש שנשיאותו תהי' בחסד וברחמים, כך, שבודאי נותן כל הענינים בחסד וברחמים, אלא שצריכים לעשות "כלים" כדי שתהי' המשכה למטה מעשרה טפחים.

(משיחת י"ט כסלו תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 131)

כשא' נוסע על הציון משפיע זה ברכה לכל המשפחה

ווען עס פארט אפי' נאר איינער פון די משפחה, איז דער זיין אפילו נאר פון איינעם אויף דעם ציון הק' פון כ"ק מו"ח אדמו"ק זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע און אויסבעטען דאס וואס מ'נויטיגט זיך, איז דאס פאר דער גאנצער משפחה, און בפרט פאר דער פרוי און קינדער, אין אנדערע ווערטער, אז דאס איז טובתם זייער טובה אויך, בגשמיות וברוחניות.

(אג"ק חיי"ט עמ' שצו)

נשיאי חב"ד כללו כל הסוגים והשפיעו הכל!

. . נשיא בכלל, נקרא ראש אלפי ישראל, הוא בחי' ראש ומוח לגביהם, וממנו הוא יניקה וחיות שלהם. ועל ידי הדביקה בו קשורים ומיוחדים הם בשורשם למעלה מעלה.

. . וזה הי' מאז ועד עתה ענין הנהגת נשיאי חב"ד, מן כ"ק אדמו"ר הזקן ועד כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועד בכלל, אשר כללו כל הסוגים והחילוקים: השפיעו בפנימיות ובמקיף, בתורה עבודה וגמ"ח, ברוחניות ובגשמיות. ובמילא היתה התקשרותם עם השייכים אליהם בכל תרי"ג אברי נפש וגוף המקושרים.

ועל כל אחד ואחת מאתנו כולנו לדעת, היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה, אשר הוא הנשיא והראש, ממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, ועל ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו איך ובמה בתקשרים) קשורים, ומיוחדים בשרש ושרש עד למעלה מעלה כו'.

(תו"מ ח"א עמ' 117)

הרבי עומד ומשמש לסייע לכאו"א

מציאותה של הנשמה נצחית היא גם לאחרי ההסתלקות. וכאשר מדובר אודות נשמתו של נשיא ישראל – אזי מתבטא ענין הנצחיות שבנשמה גם בענין הנשיאות, כלומר, שפעולתו בעולם (שזהו תוכן ענין הנשיאות) היא גם באופן נצחי.

ובלשון הגמרא (סוטה יג, סע"ב): "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש", כלומר, שגם לאחרי הסתלקותו של הנשיא הרי הוא "עומד ומשמש" – לסייע לכאו"א מישראל במילוי שליחותו של הקב"ה לעשות מהעולם "דירה" ו"גן" להקב"ה.

(משיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ג – תו"מ התוועדויות ח"ב עמ' 890)

הרבי נותן השפעות גשמיות והאריכות למותר למי שיש לו חוש בעניני התקשרות

. . ובמילא צריכים הם להביט על כל עניני הכפר שנוגע זה לחפצו ורצונו ולשמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ואין זה ענין פרטי בלבד, והנפ"מ מזה בשנים: בקו ימין – שכיון שזהו ענינו והוא נשיא הדור, היינו שעל ידו נשפעות כל ההמשכות השייכים לדורנו, לא רק השפעות רוחניות אלא גם השפעות גשמיות (וכידוע שזהו ענין הנשיא שכל השפעות הדור – באין יוצא – נשפעות על ידו, שלכן הי' הכרח שאפי' בשר גשמי לדור המדבר יושפע באמצעות משה רבינו, אף שאמר מאין לי בשר, וכמבואר בדא"ח הפירוש ע"ז שאמר מאין לי בשר) הרי מקבלים השפעתו (אם רק הצנורות מתאימים לחפצו ורצונו) בהצלחה (שפירושו למעלה מדרך הטבע [1]), און פארינצן דאס אויף געזונטע פרייליכע זאכען. . והאריכות בזה למותר, כי הענין פשוט למדי, ובפרט לאלו שעסקו בתורת החסידות ויש להם החוש בענין ההתקשרות וכו' . .

(אג"ק ח"ו עמ' רנז)

ענינו של רועה ישראל לדאוג בגו"ר לבנ"י

כי, ענינו של רועה ישראל הוא, שהוא דואג ומספק לבני ישראל כל המצטרך להם הן בגשמיות ובן ברוחניות.

אבל בכדי לקבל את ההשפעה ממשה רבינו, רועה ישראל, ואתפשטותא שבכל דרא ודרא – צריכים לעמוד בביטול והתקשרות אליו. צריכים להיות מסורים כמו צאן לרועה, צאן שאין להם רצונות משלהם, והולכים היכן שהרועה מוליך אותם. ובשעה שאין רצונות אישיים, לא בענינים ארציים, ולא בענינים שמימיים, אלא מסורים לגמרי למשה, אזי נעשים כלי לקלב את הברכה: "וזאת הברכה אשר ברך משה גו"י" "ממגד שמים" – ענינים רוחניים, "ומתהום רובצת תחת" – ענינים גשמיים.

(משיחת ליל שמח"ת תשח"י – תו"מ חכ"א עמ' 91)

"כמים הפנים" אהבת החסידים להרבי

חסיד צריך לזכור תמיד ההתקשרות שלו עם הרבי

חסידים צריכים לזכור תמיד, בכל ענין וענין, אודות החיים הרוחניים שלהם והקשר שלהם עם רוחניות – שזהו הרבי.

חסיד צריך לומר את הקאפיטל תהלים של הרבי, לצייר לעצמו ציור פניו, וללמוד מתורתו ("לערנען זיינעם א ווארט") – מאמר חסידות שיחה או סיפור.

. . . ומובן שהמאמרים ושיחות דכל זמן ומועד, בזמן ומועד זה קודמים הם לכל שאר המאמרים והשיחות.

ועיקר העיקרים בכל הענינים בלימוד תורתו, הן בהסיפורים והשיחות והן במאמרי חסידות, הוא, ההתקשרות אל הרבי, כמדובר לעיל בפירוש "תורה צוה לנו משה".
(משיחת כ"ף מנ"א תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 170)

יעדער יונגערמאן דארף טראכטן יעדער טאג אויף דעם רבי'ן דער שווער

מספר א' מאנ"ש שי': כשנכסתי ליחידות אצל הרבי, בשנים הראשונות לנשיאות, אמר לי הרבי (תוכן): "יעדער יונגערמאן דארף טראכטן יעדער טאג פאר ברכות השחר און נאך ברכות השחר אויף דעם רבי'ן דער שווער", ובאומרו מילים אלו פרץ בבכי.
(כפ"ח מס' 525)

חסידים מזכירים שמו של הרבי בשמע קולנו

פעם אחת כשנכנסתי (אל הקודש פנימה) – אחר כל הדיבורים – שאלתי: זה כמה שנים שחסידים מזכירים את שמו ושם אמו של כ"ק אדמו"ר בתפילת "שמע קולנו" (בשמונה עשרה), ומובן שעתה ג"כ מזכירים את שם כ"ק אדמו"ר שליט"א – האם נכון עושים? והעמיד את עצמו, ואמר: בטח אחר [המילים] "ריקם אל תשיבנו"? וענית: הן. ואמר: א גרויסע ישר כח, ואמר: מסתמא אז חסידים טוען אזוי איז פאראן א מקור" (ממכתב החסיד ר' יצחק גולדין י"ה – כפ"ח מס' 510)

ע"י התקשרות נמשך נתינת כח

ע"י התקשרות להצדיקים, ובפרט לנשיאי ישראל שענינם הוא להמשיך גילוי אלקות לכל ישראל ובפרט להמקושרים ושייכים אליהם, ע"ז נמשך לו נתינת כח,

שקיום התומ"צ שלו יהי בשמחה. ובכלל זה גם שלא יהיו לו בלבולים מענינים גשמיים. גם בנוגע לבני חיי ומזוני רויחי".
(סד"ה רני ושמחי תשכ"ז – תו"מ ספה"מ ח"ג עמ' שנט).

נס שנעשה לרבי השמחה היא במילואה

כמה דרגות בדין הנס (נסמן בני"כ השו"ע או"ח סרי"ח), והן:

נס שנעשה לרבו. אבל שייכות רב ותלמיד הוא בשכל וחב"ד.

נס שנעשה לאביו. אבל שייכותו עם אביו הוא רק בלבוש הנפש וכו' ולא בעצם הנשמה (ראה בכתהאריז"ל שהובאו בתניא ספ"ב).

נס שנעשה לעצמו. אבל בזה צריך לדאוג שמא ניכול לו מזכיותיו (שבת לב, א) ובמילא אין השמחה שלימה.

נעלה על כהנ"ל בפרטים הנ"ל הוא נס שנעשו לרבי שלו. שנשמת החסיד היא פרט מנשמת הרבי הכללית, והשמחה היא במילואה כמובן.

(אג"ק ח"ג עמ' קלג)

היסוד לכל היא האמונה בנשיא הדור

אין איש החיל עושה את הקנה רובה וגם אין זה ביכולתו, אינו משיג בשכלו איך יורה הקנה רובה בפרט ותכסיסי המלחמה בכלל, אבל מוסר הוא את נפשו ורצונו למפקד המלחמה ועושה את זה בשמחה ואז הוא דוקא המנצח.

ובמוחש רואין שהיסוד לכל זה היא האמונה שמאמין בראש כל מפקדי המלחמה הוא המלך והנשיא, במלחמה הרוחנית היינו הנשיא מנהיג הדור. ובדורנו בפרט – הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, שהורה והעמיד את כל אחד ואחת מאתנו במקום מיוחד בשדה המלחמה נגד צד הלעומת זה.

והנה האמונה צריכה גם היא התחזקות בכלל מזמן לזמן, והתעוררות מיוחדת שלא תשאר בבחי' מקיף כי אם תמשול בכל הכחות ובמחשבה דיבור ומעשה בפועל בחיים היום יומיים.

(אג"ק ח"ג עמ' רסה)

כאשר החסיד שואל אצל הרבי, מתמסר אליו מקבל הוא את המענה

. . וההוראה מזה בעבודת האדם – שגם כאשר נמצא במצב של ירידה [עד כדי כך שלאחרי שעסק בעבודה, ונכנס ל"יחידות", ה"ה במעמד ומצב ש"לא נגע ולא פגע"...] , אין להתפעל ולהתייאש ח"ו מהירידה, אלא אדרבה, יש להתחזק יותר בעבודה, ולשאוף לבוא לעלי' גדולה יותר שתבוא לאחרי וע"י הירידה, כאמור, שככל שתגדל הירידה למטה יותר תהי' עלי' גדולה יותר.

. . אמנם בענין זה (ההתגברות על הירידה) אין לכל אחד לילך בדרכים שלו ("מיט אייגענע דרכים"), אלא צריכים לבוא ולשאול אצל הרבי, משה רבינו שבדור, וע"פ הוראותיו יש להתחזק ולשאוף לעלי" שתבוא לאחרי וע"י הירידה.

זאת ועוד :

גם כאשר הרבי אינו אומר לו בפירוש מה לעשות – אם משום שזהו ענין שהרבי אינו יכול להורות לו משום שזהו ענין ש"הבא לימלך אין מורין לו", או משום שרצונו של הרבי שיבוא לענין זה בכח עצמו – הרי, ע"י השאלה אצל הרבי וההתמסרות אליו, ידע ויכיר ("וועט ער דערהערן") דעתו של הרבי גם בענינים שהרבי אינו אומר לו בפירוש.

וע"ד שמצינו בנוגע לפדיון נפש – כידוע אצל חסידים שכאשר כותבים פדיון ושולחים אל הרבי, נפעלת כבר הפעולה גם אם הפדיון לא הגיע עדיין לידי הרבי ובמילא לא ראהו בעיני בשר. – על החסיד לעשות את שלו, להתמסר אל הרבי ולסמוך עליו, וכאשר הוא עושה את שלו ומצדו אין שום מניעות, אזי נפעל כבר הענין ע"י הרבי.

ועד"ז בנדו"ד, שכאשר החסיד שואל אצל הרבי, מתמסר אליו וסומך עליו, כך שמצדו אין שום מניעות – אזי מקבל את ה"מענה" של הרבי גם כאשר הרבי אינו אומר לו בפירוש.

(משיחת ש"פ פנחס ה'תשי"א – תו"מ ח"ג עמ' 237)

. . וההוראה מזה – עד כמה צריכה להיות מדת ההתקשרות לנשיא דורנו, לרצות בכל תוקף ועוז שנשיא דורנו יבוא יחד עמנו – נשמה בגוף – לא"י, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ומה שאירע מאורע בשנת תש"י כו'... הרי [נוסף לכך ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", הנה עוד זאת] **תיכף ומיד** זוכים לקיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", כדאיתא בזהר שצדיקי ונשיאי ישראל יקומו לתחי' **מיד**, ומפורש כן גם בגמ': "כיצד מלבישן לעתיד לבוא. . לכשיבואו אהרן ובניו ומשה עמהם", "כשיבנה (ביהמ"ק) משה ואהרן יהא עמנו", ומזה מובן גם בנוגע לכל צדיקי ונשיאי ישראל, שבבוא משיח צדקנו, יקויים בהם היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" - **תיכף ומיד!**

(משיחת ש"פ האזינו ה'תשמ"ו – תו"מ התוועדות ח"א עמ' 155)

כשחסיד מגיע לרבי ה"ז שבת בשבילו

פעם בא חסיד אחד ממקום רחוק וביקש מהרבי שיאמר מאמר חסידות. הרבי ענה לו שהוא אומר חסידות בשבת. נענה החסיד ואמר שכאשר הוא בא לרבי הרי זה אצלו שבת. ואז אמר הרבי חסידות.

אף עתה ע"י התקשרות כדבעי, שייך אצל כאו"א בכל יום ובכל עת שיהי שבת, ורבי בא, מקדש ופוטר את הרבים, כלומר, שמשפיע בהם כאילו קידשו בעצמם, אבל – יתירה מזה – קידוש עם הכוונות שלו, ובמילא עם הקדושה שלו.

(משיחת אחש"פ ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 26)

חסידים צריכים לזכור ע"ד הרבי תמיד בכל ענין וענין

ועד"ז בנוגע לחסידים ("בא אונדז חסידים") – שהתחלת ועיקר כל הענינים היא ההכנה לשמה בבי' הענינים האמורים: "אפזאגן זיך פון גשמיות און איבערגעבן זיך מקיים זיין דעם רבי'נס רצון, וואס דאס איז דער רצון פון עצמות א"ס ב"ה".

חסידים צריכים לזכור תמיד, בכל ענין וענין, אודות החיים הרוחניים שלהם והקשר שלהם עם רוחניות – שזהו הרבי.

חסיד צריך לומר את הקאפיטל תהלים של הרבי, לצייר לעצמו ציור פניו, וללמוד מתורתו ("לערנען זיינעם א ווארט") – מאמר חסידות, שיחה או סיפור. (משיחת כ"ף מני"א ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 169)

חסיד אינו מניח את רבו לבד!

. . . אח"כ פנה כ"ק אדמו"ר לא' האברכים מחסידי אמיניאוו, ושאלו: כיון שהרבי נסע לארץ ישראל, היתכן שלא נסעתם עמו ללוותו?! כשהאברך הנ"ל התנצל שהוא כהן, נענה כ"ק אדמו"ר: ומה בכך? . . . כיצד יתכן אצל חסיד הנהגה כזו – להניח את רבו לנסוע לבדו?! חסיד – לכל לראש – נוסע הוא יחד עם רבו, ולאחר מכן, כששב למקומו, הנה אם תתעורר אצלו שאלה בדבר, אזי ילך לשאול אצל רב, ואם הרב יאמר שיש חשש בדבר, אזי יבקש תיקון וכו'.

(תו"מ מנחם ציון עמ' 354)

השקפת החסיד שהוא ענף של הרבי, ובמילא יש לו קשר חזק

אחד החילוקים העיקריים אשר בין חסיד להתנגד הוא – יסוד השקפת עולמו של החסיד הוא אשר נשמתו (וכן נשמת חבריו), ניצוץ וענף הוא מנשמה יותר כללית, היא נשמת האדמו"ר שלו, וכתוצאה מזה, הרי, הן בענינים גשמיים והן בענינים רוחניים, יש בניהם קשר חזק.

(אג"ק ח"ט עמ' ו)

אהבתם של רבותינו נשיאינו פועל הרגש אצל החסידים

אצל כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים, הרי שמלבד הענין של התעוררות רחמים על המקושרים – היתה עבודה של הזכרת המקושרים בינו לבין עצמו, ולהתבונן בענין אהבתם והתקשרותם, כמים הפנים, שזה מעורר את כוחותיו הפנימיים של זה שמתבוננים אודותיו. כפי שרואים במוחש שכאשר מביטים בחזקה על אדם, נאלץ הוא להחזיר מבט, כי הבטה פנימית מעוררת עצם הנפש – וכך גם במחשבה.

(היום יום – יד שבט)

שילוח תמונה פועל התקרבות כשזכר שתמונתו נמצאת אצל הרבי

. . . ד) בנוגע לגוף הדבר, תמהני על הרעש שלו. המכתב פונה אל המקושרים, היינו לאלו הפונים מזמן לזמן בבקשת עצה וברכה בעדם ובעד נשותיהם בניהם ובנותיהם, ומפרקים לפרקים גם פרטי מצב כל אחד ואחת מהנ"ל, והתנהגות זו דבר ידוע הוא לכל, ואדרבה הערכה רווחת שמי שחסר זה אצלו – ה"ז סימן שחסר גם בהתקשרותו.

. . ז) עוד אחת יכולני לטעון עבורו, והיא: מה התעולת בס' התמונות שבשביל זה כדאי לכנוס לכל שקו"ט הנ"ל?

אלא שכמדומני שאין נצרך ביאור ע"ז דנראה גם באנשים כערכנו שלא לבד שזה מחזק רגש הידידות או התקשרות אצל מי שנמצא אצלו התמונה, אלא שגם אצל המשלח את התמונה פועל התקרבות כשנזכר שתמונתו נמצאת אצל חבירו פלוני ועאכו"כ בנדו"ז.

וכבר נראה כאן הרגש שפעלה בחוגי מקושרים שונים הידיעה אשר הרבי מליובאוויטש מעונין שתמונתם למשפחותיהם תהא אצלו לזכרון – כ"ז הוא השערתני, כי לא שאלתי לטעם ההוראה.

(אג"ק ח"ג עמ' קנד)

לרצות בכל התוקף שנשיא דורנו יבוא איתנו לגאולה האמיתית והשלימה

ההוראה מזה – עד כמה צריכה להיות ההתקשרות לנשיא דורנו – לרצות בכל תוקף ועוז שנשיא דורנו יבוא יחד עמנו – נשמה בגוף – לארץ ישראל, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ומה שאירע בשנת תש"י כו' – הרי [נוסף על כך ש"מה זרעו בחיים אך הוא בחיים", הנה עוד זאת] תיכף ומיד זוכים לקיום הייעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" כדאיתא בזהר שצדיקי ונשיאי ישראל יקומו לתחי' מיד.

(משיחת ש"פ האזינו ה'תשמ"ו)

רגש ההתקשרות – מצד זה שהרבי חושב עליו

אזוי איז אויך בא צדיקים דומים לבוראם, אז דאס וואס לפעמים ווערט א התעוררות בענין התקשרות, צי תוספת ההתקשרות אדער התקשרות מחדש, און מען געפינט ניט בא זיך קיין ביאור פון וואנעט דאס איז געקומען, איז קען זיין, ווייל דער רבי דער נשיא האט א טראכט געטאהן וועגען אים, און דאס האט ארויסגערופען דעם כמים הפנים לפנים.

ווי גערעדט פריער אז סיפורים פון די רביים זיינען א הוראה בעבודה. איז דאך ניט מובן, לכאורה, למאי נפקא מיני' צו וויסן פון וואנעט ס'איז געקומען די התעוררות בהתקשרות?

וועט מען עס פארשטיין פון דעם ענין ווי עס רעדט זיך למעלה. עס שטייט אין לקוטי תורה אז בשעת אשה מזרעת תחילה, דאס הייסט אז עס הויבט זיך אן פון עבודה מלמטה למעלה, איז יולדת זכר, אבער בשעת אז איש מזרע תחילה עס איז מער ניט ווי מצד אתערותא דלעילא, איז יולדת נקבה, שנשים דעתן קלות, איז עלול אז עס זאל זיין אין דעם שינויים, במילא דארף מען זוכן עצות ודרכים צו אנהאלטן די התעוררות.

די זעלבע זאך איז בנוגע צדיקים דומים לבוראם, אז אפילו בשעת ס'פאלט אריין א הרהור וועגען התקשרות אדער א רגש אדער אפילו נאך העכער, דארף מען וויסן אז

דאס קען זיין אז דאס איז ניט משלו, נאר ווייל דער רבי דער נשיא האט א טראכט געטאהן וועגען אים ובמילא דארף ער האבן א פעולה אויך מצדו, וואס דוקא דעמאלט וועט זיך דאס פארבינדען מיט אן ענין של פועל.

(משיחת יו"ד שבט ה'תשכ"א)

עבודת השליחות צ"ל כאילו רואה בעניו ממש המשלח

כאשר עסוקים בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה – יכולה להיות ההתעסקות בעבודה זו כתוצאה מכך שלמד הוראה זו (ע"ד ההתעסקות בהפצת המעיינות) ב"קונטרס", ב"לקוטי שיחות" וכיו"ב.

על כך באה ההוראה ד"ראה אנכי נותן לפניכם היום" – שאין להסתפק בעבודה באופן כזה, שכן, אע"פ שלמד ענין זה ב"קונטרס", ב"לקוטי שיחות", הרי הכל טוב ויפה, אבל, אין זה דומה כלל לעבודה באופן ד"ראה אנכי נותן לפניכם היום", היינו, שעבודתו היא באופן כאילו רואה בעניו ממש את המשלח, נשיא דורנו, שנותן לפניו היום שליחות זו!

. . . ובפשטות: כש"צלם של רבו", נשיא דורנו, **עומד לנגדו** – הרי כל המניעות והעיכובים כו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בכלל – מתבטלים לגמרי!

אלו שזכו לראות את כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – בודאי יכולים לצייר לעצמם את תואר פניו, באופן ד"ראה . . . כאילו הוא עומד לנגדו"; וגם אלו שלא זכו לראותו – יכולים לצייר לעצמם תואר פניו ("כאילו . . . הוא עומד לנגדו") ע"י הסתכלות **בתמונה**, תמונה מדויקת כו', אשר, במידה ידועה יכול הדבר להתבטא גם ע"י תמונה.

ואין הדבר תלוי אלא ברצונו – שהרי יש ביכולתו של האדם להזכר על דברים שונים, אם ירצה להזכר על דברים של מה בכך, או אפילו דברים חשובים כו', אלא שחשיבותם אינה מגעת לחשיבות דזכרון תואר פני רבו, ואם רק רוצה – יכול הוא לזכור תואר פני רבו, ועד כדי כך, שזכרון זה יהי באופן "כאילו . . . הוא עומד לנגדו".

(משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו – תו"מ התוועדות ח"ד עמ' 311)

להיות אויס מציאות רק חסידו של הרבי

סיפור המעשה הוא, שהצ"צ נהג לשלוח לאורחים הבאים לפסח את צרכי הפסח ועכ"פ זכר לפסח, מצה ומרור, והי' שולח כמה ימים קודם החג כדי שהאורחים יהיו רגועים, ור' יחזקאל דרויע (נ"א רוניע) שהי' אחד מהאורחים, שאל את הצ"צ מה יהי' עם צרכי הפסח שלו, והצ"צ צוה למשרתו שישלוחו לו את צרכי הפסח, וכשהגיע אליו אכלם מיד, ובהגיע ערב פסח בא ברעש ואמר שאין לו את צרכי הסדר, ושאלהו היתכן, הלא קיבל את צרכי הסדר, וענה – זאת? זאת אכלתי מיד, תיכף כשקבלתי מהרבי הבנתי שיש לאכול את זאת . . . וסיפר שזה עזר לו בעניניו, לימוד החסידות ועבודת התפלה, ועד שהצ"צ הזמינו אליו לסדר.

שזהו סיפור שסיפר נשיא בשם נשיא, וברבים, שצריך להוציא מזה הוראה. ולכאורה – איך עשה כך, ובודאי ידע המנהג שם לשלוח כמה ימים קודם?

אלא, כיון שהוא "אויס מציאות" וכל מציאותו היא שהוא חסידו של הצ"צ, ממילא כששלחו לו דבר מרבו מיד אכלו, דמסתמא ידע מה אוכל, שהרי בודאי ברך ע"ז וההבדל שבין פסח מצה ומרור נוגע גם לברכתם, וא"כ איך אכל ומדוע הזמינו הצ"צ?

. . במה דברים אמורים, ששייך להקשות עליו קושיות, אם הי' מציאות בפ"ע, אבל כאן הרי הי' אויס מציאות, וא"כ כל מציאותו הוא רק לשמש את קונו, וכמ"ש ויאמינו בהוי' – ע"י ובמשה עבדו, כמ"ש במכילתא, שויאמינו בהוי' בשלימות זה רק כאשר ובמשה עבדו הוא בשלימות, וכיון ששלח לו באותו זמן הי' סימן ששייך לרגע זה ולכן לא עיכב לאח"כ אלא אכלו מיד, ונעשה דם ובשר כבשרו, ומה רואים – שאמנם סייע לו בעבודתו והרויח שאח"כ הזמינו הצ"צ לסדר

(משיחת ש"פ פקודי תשל"ד)

חסיד צריך להחשיב את הרבי כאביו ובמילא "בטוחים בכחו של אותו זקן"

בנוגע לענין פון "בטוחים בכחו של אותו זקן", איז מובן אז עס איז מער פון דעם וואס רש"י זאגט אויף "ויצא יעקב וגו'", אז "פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה", ווארום דארטן איז דער פירוש אז דאס איז ווייל ער איז מתפלל פאר זיי, אבער דער ענין פון "בטוחים בכחו של אותו זקן" איז אפילו בשעת דער צדיק ווייסט ניט דערפון, איז זיין זכות מגין, ווארום דא שטייט ניט התפלתו של זקן, נאר **בכחו**, אפילו אז ער אליין ווייסט ניט דערפון, ביז אז דאס איז אן ענין וואס איז לא כפי רצונו, אויב נאר ער טוט עס לשם שמים, דעמאלט איז בטוחים בכחו של אותו זקן.

וואס דאס איז דער ענין פון התקשרות פון חסידים צו א רבי'ן, אז ניט בלויז וואס מינעמט פון אים הוראות אין עבודה, כמבואר באגה"ק, נאר בטוחים בכחו אפילו בשעת ער ווייסט ניט דערפון, ווארום דאס איז אויף אים מגין.

אויב נאר אז ער נעמט אים אן אז דאס איז זקן שלו ואביו שלו, איז דעמאלט בטוחים, קען ער זיין זיכער בכחו של זקן וואס פועליט אין אלע ענינים, ואפילו בענינים שאינם כפי הרצון, וויבאלד אז עס איז לשם שמים.

און דעמאלט האט מען בכח אריינגיין אין א שטאט און צוויי אין א מדינה און דורכברעכן אלע ענינים, אפילו אויב דער זקן ווייסט ניט דערפון, ווי עס איז געווען ביי יעקב'ן, פונדעסטוועגן איז בטוחים בכחו.

(משיחת ש"פ ויגש היתשכ"ט)

"למעלה מזמן ומקום"

אהבת והשפעת הרבי גם בתקופה של העלם

אהבה איז דער חט המקשר חסידים מיט רבי'ן

אהבה איז דער רוח החיים אין עבודת החסידות, דער חוט המקשר חסידים איינעם מיט דעם אנדערען, און דער חוט המקשר רבי מיט חסידים און חסידים מיט רבי'ן. עס איז הן בדרך אור ישר הן בדרך אור חוזר, האט קיינע מחיצות ניט, און עס איז העכער פון דער הגבלה פון מקום וזמן.

(היום יום כו שבט – עמ' כג)

הרבי מנהיג את העולם ואנ"ש בפרט

אלה שהכירו את הרבי במשך שלושים שנות נשיאותו, יודעים, שהרבי לא יעזוב את החסידים שלו שישארו לבדם בשבת פרשת זכור, למשל כשצריכים להלחם בעמלק...

השינוי היחידי שנעשה אצלנו, הוא, שבעבר הי' יכול מישהו לחשוב שבהכנסו להרבי יכול לספר הדברים שברצונו לספר ולהעלים הדברים שברצונו להעלים מהרבי, אבל עכשיו, ברור לכל שהרבי יודע גם הדברים שנמצאים אצלנו בהעלם, שכן, בעבר הי' הרבי מלובש בגוף גשמי, משא"כ עתה, בהיותו למעלה מהגבלות הגוף הגשמי וכולו רוחניות.

ולאידך, כיון ש"צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי", שגם בזה העולם המעשה אשתכח יתיר" – בודאי שהרבי מנהיג את העולם כולו, ואנ"ש בפרט, ומעורר רחמים רבים וכו', כמו שהי' עד עתה, ביתר שאת וביתר עוז.

(משיחת ש"פ תרומה פ' זכור ה'תשי"י – תו"מ ח"א עמ' 16)

הרבי נושא תפילה ג"פ ביום בעד מקושריו

עלית הנשמה היא שלש פעמים בכל יום בהג' תפילות, ובפרט נשמות הצדיקים ד"ילכו מחיל אל חיל", ודבר ודאי, אשר בכל עת ובכל מקום קדוש היותם, נושאים רנה ותפלה בעד המקושרים אליהם ואל פקודתם ושומרים פקודיהם, ובפרט בעד תלמידיהם ותלמידי תלמידיהם, להושע בגשמיות וברוחניות

(היום יום כט אייר)

להתבונן אשר לא עזב הרועה

על כל אחד ואחד מהשייכים לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ לחזק ההתקשרות שלו אליו, ע"פ הדרכים אשר הורנו במכתביו שיחותיו ואמרותיו, ביתר שאת ויתר עז.

ולתבונן ולקבוע במוחו ולבו אשר לא עזב ח"ו הרועה, הוא נשיאינו כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, את צאן מרעיתו וגם עתה עומד הוא ומשמש בקודש להגן עליהם ולהשפיע להם את כל הנצרך להם בגשמיות וברוחניות..

(ממכתב כ"ה אדר ה'תשי"א – אג"ק ח"ג עמ' רנו)

ובימינו אלה כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות האחרון, מוגדש ביותר הצורך וההכרח בהתקשרות מיוחדת ("א ספעשל התקשרות") אל הרבי, "צדיק יסוד עולם", שזוהי הנתנית כח להיות קשורים תמיד למעלה, מבלי להתפעל משינויי הזמן או המעמד ומצב, שבת או יום חול, יום או לילה, חשכת הגלות וכו'.

(מר"ד כ"ד אייר ה'תשי"א – תו"מ ח"ג עמ' 105)

הרבי משגיח ונוגע לו כל פרט ופרט שבחיי החסידים גם עתה

(כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה, ואח"כ המשיך:) כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר: תורת החסידות פעלה שהרבי אינו מבודד, וחסידים אינם מבודדים ("דער רבי איז ניט עלענט, און חסידים זיינען ניט עלענט"), היינו, שהרבי משגיח ונוגע לו כל פרט ופרט שבחיי החסידים, וגם עתה, כשנמצא בדרגא נעלית יותר, משגיח הוא ונוגע לו כל פרט ופרט שבחיי החסידים (כמדובר לעיל), ובמילא, ישנה הנתנית-כח להמשיך בכל הענינים שהרבי תובע ודורש מאתנו.

ואדרבה: כיון שכוונת ההעלם היא בשביל הגילוי, צריכים עתה להתעסק בכל הענינים שהרבי תובע בתוספת כח.

(משיחת פסח שני ה'תשי"א – תו"מ ח"א עמ' 49)

ההתקשרות דיחידה צ"ל למעלה מהזמן

כתב כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בא' ממכתביו:

חסידות האט אויפגעטאן אז וואו מ'איז איז מען ניט עלענט, עכ"ל. ואם "בהיות הצדיק חי ע"פ האדמה... בבחי' מקום גשמי" כך, על אחת כו"כ עתה דאשתכח יתיר מבחיוהי גם בזה העולם המעשה. ועל אכו"כ בצדיק שהוא רבי שהוא ממוצע המחבר בין הווי ובניכס, הווי שאין שייך לטבע ח"ו, והממוצע יש משני הענינים שהוא ממוצע בניהם, וביחס לחסידיו ומקושריו העומדים גם עתה – כמאז – כיון שההתקשרות דיחידה צ"ל למעלה מהזמן – ובתנועה דהתקשרות ביתר עז, כי אומרים לנפשם וגופם: אי אפשי לנו אחרת כלל וכלל, ואז אין הפסק כלל ח"ו, ואדרבה רוח אמשיך רוח כו' ברוחניות – וגם בגשמיות ולכל טוב, כי כמו שלמעלה כך למטה ברבי – טבע (שלמעלה מטו"ד) הטוב להיטיב.

(אג"ק ח"ג עמ' רסב)

גם עכשיו נמצא הרבי אתנו בגשמיות.

האמת היא שאצל הרבי אין חילוק בין המעמד ומצב שהי' לפניו למעמד ומצב עתה.

גם עכשיו נמצא הרבי אתנו בגשמיות. הרבי אמר: ההתקשרות אלי היא ע"י לימוד מאמרי חסידות שלי, ומקיים בקשתי באמירת השיעור תהלים, וכיו"ב.

דברי הרבי – ע"ד התקשרות אליו – הם בתוקפם גם עתה.
(משיחת יו"ד אדר ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 17)

ישנם חיים ניצחים במילא ישנם כל עניני השליחות והכוחות שניתנו מהרבי

. . על כך אומר הרבי שהחיים ניצחיים הם, ובמילא, ישנם בתקפם כל עניני השליחות והכוחות שניתנו על ידו, וגם עכשיו ממשיך לדרוש בכל התוקף ("מיט די זעלבע שטריינגקייט") אודות קיום השליחות ששלח כבר, וימשיך לשלוח!

- ישנם התמהים על דיבורים אלה, אבל, האמת היא, שמצינו בתנ"ך: "ויבא אליו מכתב מאליהו הנביא" – כמה שנים לאחר שעה בסערה השמימה! וא"כ, מהי התמיהה שגם עכשיו ימשיך הרבי לשלוח?! . . באיזה אופן להודיע – יש לרבי את הדרכים שלו, ואין אנו צריכים לדאוג באיזה אופן יודיע הרבי, יכולים לסמוך עליו!..

כאו"א מהתלמידים, מהמקושרים ומהחסידים צריך לידע שהוא מ"אנשי משה", וענין זה הוא לעד ולעולמי עולמים, לו ולדורותיו, עד ביאת משיח צדקנו.

ויתירה מזה – גם אלה שמקודם לא היתה להם שייכות אל הרבי, יכולים עתה להיות חסידים של הרבי.

ונקודת הענין – שאין שינוי כלל בין קודם לעכשיו . .

ועד"ז בנוגע להשפעת ברכות לכל אלה שעוסקים ויעסקו בעניני העבודה של הרבי – שעתה לאחרי הסתלקות, שאינו מוגבל בהגבלות הגוף גשמי, נמשכים כל הברכות בהשפעה מרובה.

- הרבי אמר פעם שתמיד הי' בעל חוב, אבל, אף פעם לא פשט את הרגל ("ער האט קיינמאל ניט געווען באנקראט"), ח"ו – עכשיו משלם הרבי את כל חובותיו, כל הברכות שהבטיח בכלל, בפרט לאלה שעוסקים ויעסקו בעבודה שלו, וכאמור שהמשכת הברכות עכשיו היא בהשפעה מרובה.

מצב זה – שאין שינוי כלל, כ"א למעליותא – הוא מצד הרבי, ונוסף לכך, צריכים גם אנו לעשות משהו ("מ'דארף אליין אויך עפעס טאן").

ההתקשרות של הרבי עם חסידים הוא באופן שמצד הרבי נמשכים כל הענינים, הרבי רוצה להמשיך שהרי טבע הטוב להיטיב, ויותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק, אבל, יש צורך בהקדמת עבודת עצמו, ואז מסייע הרבי, ועד לסיוע שבאין ערוך לעבודת עצמו.

(משיחת י"ב תמוז ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 131 ואילך)

בהזמן שמהסתלקות משפיע הרבי הצלחה לאותם העומדים על משמרתם

במוחש ראינו בהזמן שמהסתלקות ועד עתה אשר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ משפיע הצלחה לאותם העומדים על משמרתם במילוי השליחות אשר הטיל עליהם, ורק שצריך השתדלות מצדם ואז הצלחה מופלגה.

(אג"ק ח"ג עמ' שמג)

הרבי נמצא איתנו – אם מבינים או לא מבינים

דער ענין הנ"ל – אז די תלמידים זיינען מקבל פון רבם אחרי פטירתו אין צוויי אופנים כו', און אז "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי" – איז עס אזוי, צי מ'פארשטייט דאס, מ'פילט דאס אדער ניט; צי דאס דארף האבן ביאור והסבר – אזוי ווי די אגה"ק גופא האט אויף זיך א ביאור, און עס קען זיין אז דאס גופא דארף האבן א ביאור – צי דאס דארף ניט האבן א ביאור והסבר; דער ענין איז זיכער אמת.

דער ענין איז געוויס אמת, און דער עיקר איז, אז דאס דארף ברענגען לידי מעשה.

(משיחת ש"פ וארא ה'תשמ"א)

בטח יראה הצלחה מופלגה

בודאי חקוקים באותיות החקיקה בזכרוננו דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ במכתבו אליו מהשבוע דהסתלקות, אשר מברכו "להצליח בעבודת שליחותי בגשמיות וברוחניות" ולכן יהי חזק במילוי שליחותו זו, כי בטח יראה בזה הצלחה מופלגה, ועליו רק לעשות המוטל עליו בשמחה און האלטן אפען דעם צנור ההתקשרות.

(אג"ק ח"ג עמ' שנד)

הרבי בודאי אינו רוצה להפרד מאתנו

בשמח"ת תרצ"א אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר: "איך זאג ניט אויף דעם טאטן "נשמתו עדן", ווייל איך בין ניט קיין אדערסין שרייבער, און ווידער פאר מיר איז דער טאטע ניט נסתלק געווארן וכו'".

ועד"ז בנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר - שאין לומר עליו "נשמתו עדן", כי: (א) מי הוא זה שיכול ליתן "כתובת", להגביל את מקומו ל"גן עדן", ג"ע התחתון או ג"ע העליון, או למעלה מזה עד אין שיעור, (ב) למה לנו לשלחו מאתנו?! הוא בודאי אינו רוצה להיפרד מאתנו, ונמצא אתנו!

(משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תש"י – תו"מ ח"א עמ' 106)

היות והוראות מגיעים ע"י השתטחות ה"ז כאילו מקבלים הוראות בעלמא דין

. ענין זה מהוה גם נתינת כח יתירה בנוגע למילוי התפקיד והשליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שמכיון שמתעלה בעילוי אחר עילוי ("אדרין בתר אדרין") בבחי' ד"אתפרעו ואתגליין מיניי כל נהורין", ומשם מעורר רחמים וממשיך כח כו' לתלמידיו ותלמידי תלמידיו בעבודתם בעלמא דין, אין לפחד מפני קשיים וסכנות (אפילו קשיים וסכנות אמיתיים, ע"פ תורה) בכל הקשור למילוי השליחות של נשיא הדור, מכיון שהולכים בכוחו של נשיא הדור, שאצלו נעשה הענין ד"בא אל פרעה" (כמו אצל משה רבינו, ועד"ז באתפשטותא דמשה שבכל דור, שעל ידו נמשך גם בניצוץ משה שבכאו"א

מישראל), "דעיילי לי קב"ה בתר אדרין לגבי תנינא כו", שיוכל לבטל לגמרי כל העניינים הבלתי רצויים (ועד – להפכם לטוב).

ואין לטעון שמ"עלמא דקשוט", אי אפשר לידע הקשיים והסכנות שבעלמא דין (וע"ד שאמרו רז"ל (אבות פ"ב מ"ד) "אל תדין את חבריך עד שתגיע למקומו", במקומו דוקא, ופשיטא בעלמא דין דוקא ולא מעלמא דקשוט) – כי, ההוראות בנוגע לקיום השליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו באים (גם) ע"י ההשתטחות וקריאת הפדיונות כו' על הציון הקדוש, בעלמא דין, שלכן, יש בזה גם המעלה של הוראה ופס"ד ע"י מורה הוראה שנמצא בעלמא דין.

(משיחת ש"פ וארא ה'תשמ"ט – ספה"ש ח"א עמ' 196)

ובפרטיות יותר: ההשתטחות על הציון וקריאת הפדיונות מוכיחה – מחד גיסא – שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו נמצא בעלמא דקשוט, ולא בעלמא דין.

אבל, לאידך גיסא – מכיון שבעת ההשתטחות על הציון שומעים הוראות מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, או שנדמה ששומעים הוראות, ובכל אופן מוסרים לו הוראות אלו – הרי בודאי שצריכים לקיימים מבלי להתחשב בסכנה שבדבר (אע"פ שלולי הוראה זו לא הי' מקום להנהגה זו מפני ש"אין סומכין על הנס"), ועד – שכאשר ישאל אצל רב מורה הוראה, יורה לו לעשות כן.

(השמטות לשיחה הנ"ל – תו"מ התוועדות ח"ב עמ' 215)

כיון שרצונו של הרבי להיות יחד איתנו בודאי הוא נמצא איתנו עכשיו

ובנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר – בודאי שגם עתה רצונו להיות כאן, יחד איתנו:

אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו גי' העניינים דאהבת ה' אהבת התורה ואהבת ישראל (קשורים זב"ז, ועד ל) דבר אחד [וכידוע מאמר רבינו הזקן ש"ואהבת לרעך כמוך" הוא כלי (פירוש וביאור) ל"ואהבת את ה' אלקיך"], שלכן, מבלי לעשות חשבונות, ויותר הרבי ("ער האט פארבויגן") על הגשמיות שלו ואפילו על הרוחניות שלו בשביל אהבת ישראל.

ומזה מובן שכן היא הנהגתו גם לאחר הסתלקותו . . . שאף שהעניינים דלמטה מעלימים ומבלבלים להענין ד"נהנין מזיו השכינה", "זיו תורתן ועבודתן" ולמעלה מזה, אעפ"כ, מוותר הרבי ורוצה גם עכשיו להיות למטה, יחד אתנו.

וכיון שזהו רצונו של הרבי – בודאי יהי' יחד אתנו, וכמ"ש התוספות ש"כשהיא (הנשמה) רוצה היא יורדת".

(לקו"ש ח"ב עמ' 494)

בכל העליות של רועי ישראל לוקחים עמהם גם את החסידים

דובר לעיל בפירוש דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שרועי ישראל "לא יפרדו מעל צאן מרעיתם" – שבכל העליות של רועי ישראל לוקחים עמהם גם את החסידים, המקושרים, ואפילו אלה שהיתה להם שייכות כל שהיא, שגם הם מתעלים בכל העליות שלהם.

. . אלא שבשביל זה צריך כאו"א מהחסידיים והמקושרים להוסיף אומץ בחיזוק ההתקשרות אל הרבי, ועי"ז יוכל גם הוא להתעלות בעלייתו של הרבי.
(משיחת ש"פ ויגש היתשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 161)

ניחא להם יותר לנשיאי ישראל שהמוצאי שבת של צאן מרעיתם יהי בתכלית העילוי

לשון הצ"צ ע"ד הסתלקות אדמו"ר הזקן: "במוש"ק דשמות כ"ג אור לכ"ד טבת כחצות שעה יא נשבה ארון הקודש מאור ישראל משיח ה' וכו'".

וי"ל טעם ההוספה "במוש"ק" [ולהעיר, שגם בנוגע להסתלקות כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ני"ע לי כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא "במוצש"ק ויקרא אור ליום א' שני בניסן תר"ף בשעה כו"י. וג"כ לא מזכיר פ' שלאחרי – צו] – ובהקדים תמי: הרי, לכאורה, הי"ז הדגשה לגריעותא – ע"פ מרז"ל (כתובות קג, ב) "מת בע"ש סימן יפה לו במו"ש סימן רע לו"י? אך הדיוק בזה הוא – "בע"ש סימן יפה לו"י וכפירש"י: "שיכנס למנוחה מיד", אבל עבור צאן מרעיתו של נשיא ישראל – הרי אדרבה: מכיון ש"בעת פטירת צדיקי עליון כו"י" הוא "עת רצון המתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלמ"ט" ש"מאיר חסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו ופועל ישועות בקרב הארץ כו"י" (אגה"ק סי' כח. וראה שם סי' זך וביאורו) – לכן דוקא **במוצאי שבת**, כשמתחילה העבודה דימות החול ("בקרב הארץ") זקוקים ביותר להשפעה וגילוי זה.

ולכן נשיאי ישראל, שבעיקר חושבים לא ע"ד העליות שלהם כ"א דואגים על מצבם של בני"י – להעיר מתורה השביעית (מהז' תורות שאמר מורנו הבעש"ט ש"פ כי תבוא, ח"י אלול, תרנ"ב בגי"ע – כפי ששמע כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ני"ע): "... אתם נשיאי ישראל וואס איר לייגט אוועק אייער תורה ועבודה בשביל טובת הרבים וכו'".

ובפרט **במוצאי שבת**, שזקוקים לבשמים (מפני עזיבת הנשמה יתירה) ולאמירת אל תירא עבדי יעקב (לקו"ת בלק עב, ב), וגם בעת הסתלקותם לא יעזבו צאן מרעיתם – ניחא להם יותר שה"מוצאי שבת" של צאן מרעיתם יהי בתכלית העילוי – מאשר העילוי שלהם ("שיכנס למנוחה מיד") – בע"ש.

(לקו"ש חט"ז עמ' 33 עם ההערות)

ישלחו פתקא עה"צ ובודאי נשיא דורנו יעור רחמים

. . ואלה הרוצים – ישלחו הדו"ח ע"ג פתקא **לכאן**, לד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "יוסף" שבדורנו,

- ולהעיר ממארז"ל שכל ישראל נקראו ע"ש יוסף, וכמשי"נ "נוהג כצאן יוסף" –

על מנת להביא ולהניח הפתקאות על הציון שלו, וישאירום שם, ברשותו של בעל הציון [וכמדובר כמ"פ שאין צורך באישור בכתב, כיון ש"חזקה" על בית הדואר שמביא המכתבים לתעודתם, ו"חזקה" יותר מג' פעמים בעבר שלאח"ז מביאים ומניחים אותם על הציון הקי], ועד שיעלו בלהב השמימה, שע"ז יגרמו נחת רוח למעלה, ובודאי שבעל הציון, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יעורר רחמים שיתוסף עוד יותר בברכותיו של הקב"ה, "יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם".

נעשה עלי' לרבי ובמילא לכל המקושרים אליו

עומדים אנו בסמיכות ליום היארצייט, שבו נעשית עלי' גדולה ביותר אצל הרבי, ובמילא, גם אצל המקושרים אליו, כהבטחתו שנשיאי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם.

אלא שלזה צריך הכנה וכלי – עבודת התשובה – שינוי הרגילות, שעייז מתעלים עם הרבי בכל עליותיו, ועוד ועיקר, שזוהי ההכנה לעלי' הכי עיקרית – ביאת המשיח.

ועד"ז בנוגע לקיום ברכותיו והבטחותיו של הרבי שהכלי לזה הוא שינוי הרגילות. כיון שהרבי אף פעם לא פשט את הרגל ח"ו, צריכים לידע שכל הברכות וההבטחות של הרבי – ה"חובות" שלקח ע"ע – בודאי יתקיימו בפועל, כל אלה שהרבי בירך אותם בבני חיי ומזונא רויחא, וכן אלה שהרבי בירך אותם שהקב"ה ימציא להם שידוכים הגונים – בודאי יקבלו את הברכות במילואם.

אבל יש צורך בעשיית כלים. – ההשפעות של הרבי ישנם, אבל צריכים לעשות כלים כדי לקבל את ההשפעות.

והכלי לקבלת ההשפעה של הרבי הוא, כאמור, שינוי הרגילות, ועייז זוכים לקבלת ברכותיו של הרבי בכל המצטרך, בני חיי ומזונא רויחא.

(משיחת שי"פ וארא ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 184)

"אותנו עזב לאנחות" – שקר!

בקריאת היום קראו הפסוק "וליוסף אמר מבורכת ה' ארצו" – שאמרו כ"ק מו"ח אדמו"ר פעם בהתוועדות בנוגע לעצמו... ויש צורך להבהיר שענין זה ישנו בתקיפות גם כיום, למרות שעברו כמה שנים מאז ההסתלקות.

ובהקדמה – שישנם כאלה שאצלם משתמשים בלשון "אותנו עזב לאנחות"... ביטוי כזה – לא אומר ("דאס וועל איך ניט זאגן"), שכן, כ"ק מו"ח אדמו"ר... לא הי' גורס "לאנחות", ומה גם שזהו היפך דרך החסידות. . ובמילא לומר ש"אותנו עזב... לאנחות" – הי' בודאי שקר... "לאנחות" בודאי לא;

ואפילו "עזב" – הרי זה רק "אם תעזבני"... אזי "אעזבך"... אבל כאשר אין זה מצב של "תעזבני", הרי במילא אין זה מצב של "אעזבך", כך שאין כאן ענין של "עזב" כלל.

. . כל מי שמסתכל על המצב לאשורו, ללא שוחד מכמה פניות וטענות – רואה, אשר מאז... ההסתלקות... ניתוסף... הצלחה... בכל הענינים שהרבי רצה שיעסקו בהם – **שלא בערך!**

אלא שכואב הלב ("ז'איז א הארץ-וויטאג") על כך שללא הכינו "כלים" לקבל ולקלוט את ההצלחה במילואה, ובמילא לא ניצלו אותה כדבעי, והרי סדר הדברים

למעלה הוא – כמסופר בתנ"ך – שכאשר יש מצד ש"אין עוד כלי" אזי כו'... – אינני רוצה לומר את המשך הלשון... כיון שיש לקוות שכיון ש"מבורכת ה' ארצו"... לא יהי מצב של "ויעמוד השמן"...

עד שנזכה שלא יסתפקו למעלה בנתינת הצלחה מופלגה... כפי שראו אפילו בעיני בשר, אלא סוף כל סוף – כשרואים עם מי יש עסק – יתחילו ליתן מלמעלה גם את הכלים.

. . אבל, לכל הפחות, יחליט כל אחד בפשיטות גמורה שכאשר יתנו מלמעלה את האורות והכלים – יקבלם בלבב שלם, ללא "פוליטקה" (כפי שאומרים במדינה זו), ומה טוב ("ווי ס'איז געזינטער פאר זיך") אפילו ללא פניות,

ואז תנוצל ההצלחה באופן המתאים לכוונת נשיא הדור, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובמילא, תומשך ההצלחה גם בהענינים הפריים – ע"ד מ"ש הרמב"ם בהל' תשובה ובהל' מלכים בסופן בענין הייעודים הגשמיים שנותן הקב"ה לבני ישראל כדי שיוכלו לקיים את רצונו.

ואז יראו ש"מבורכת ה' ארצו" – עוד יותר מכמו שהי' קודם ההסתלקות: מבואר בארוכה באגה"ק הידועה ובעיקר בביאורה, שבהיות הצדיק חי על פני האדמה, בחיים חיותו בעלמא דין, ישנם הגבלות הגוף.

. . ובמילא, כל זמן שנשמתו של הרבי היתה מוגבלת בגוף, היו אמנם הצלחות וכו', אבל, כל זה הגיע ע"י יגיעה... ועד להמצב ש"הוא מחולל מפשעינו"... עם כל הענינים שעברו עליו, ובמילא, הרי זה הגביל, במדה גדולה, את ההמשכות וההשפעות שהמשיכו מלמעלה, ובמיוחד – את האופן שבו ניצלו אותם כאן למטה;

אבל לאחר ההסתלקות – שאז "אשתכח בכולהו עלמין (וגם עוה"ז הגשמי בכלל זה, ולא רק בכלל זה, אלא עוד יותר מאשר בעולמות העליונים) יתיר מבחיוהי", כיון שלא עזב הרועה את צאן מרעיתו – אזי התחילה ההצלחה להיות באופן אחר לגמרי, ללא הגבלות,

אלא, שלא ניצלו אותה במילואה, ובמילא לא נראתה במילואה; אבל באותם המקומות שרצו לנצלה, ורצו באמת – ראו הצלחה למעלה מדרך הטבע, ועד כדי כך, שגם אלה שחשבו למנגדים, לא זו בלבד שבטלה התנגדותם, אלא עוד זאת שנעשו למסייעים.

. . ובפשטות: עבור כל ענין שנותנים – נותן הרבי "ארבע הידות יהי' לכם" בהענינים הפרטיים הרוחניים, ועל ידם – גם בהענינים הפרטיים הגשמיים.

. . יש לזכור ולידע שסוף כל סוף "וועט דער רבי אויספירן"; אלא שרצונו שכל הענינים יהיו בחסד וברחמים, ובהקדם הכי אפשרי. ובודאי "וועט ער אויספירן" גם בנוגע לזה – שאכן יהיו כל הענינים בחסד וברחמים, ובהקדם הכי אפשרי.

ובפשטות – שיראו בגלוי את קיום הענין ד"ליוסף אמר מבורכת ה' ארצו", ויראו זאת בארץ הלזו הגשמיות, למטה מעשרה טפחים, והעיקר – שמכאן ולהבא ינצלו את הברכה וההצלחה במילואה, ולכל הפחות כמה פעמים ככה לגבי מה שהי' ע"ע.

ואם יתברר שיש עסק עם כאלה שצריך להוסיף אצלם בחכמה... – יעוררו רחמים רבים שיתנו להם גם את ה"כלים", "והוא יכלכלך".
(משיחת יום שמח"ת תשט"ז – תו"מ חט"ו עמ' 152 ואילך)

אין מקום לדאגה לפרנסה!

. . . וכן הוא גם בנוגע לכל נשיאי ישראל – שגם לאחר הסתלקותם מן העולם, פועלים הם המשכות והשפעות לכל המקושרים אליהם.

. . . וזהו הביאור במאמר חז"ל "יעקב אבינו לא מת", מקרא אני דורש שנאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב וגוי כי הנני מושעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים":

לכאורה אינו מובן הקשר והשייכות שכיון ש"זרעו בחיים" בהכרח לומר ש"אף הוא בחיים" – יתכן שיהי' "זרעו בחיים", ו"הוא" לא!?

אך הענין בזה – שכיון שלהיותו נשמה כללית, הרי הוא ה"עצם" של זרעו, ולכן, כל זמן ש"זרעו בחיים", "אף הוא בחיים".

וכשם שהדברים אמורים בנוגע ליעקב אבינו, כן הוא גם בנוגע לכל נשיא ישראל – כידוע מ"ש בספר קהלת יעקב (הובא בדא"ח בכ"מ) ש"נשיא" ר"ת ניצוצו של יעקב אבינו – עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

כל זמן ש"זרעו – החסידים, המקושרים והשייכים אליו, וכל אלה ששמעו שמעו – בחיים", "אף הוא בחיים",

אילו זכינו, לא היינו זקוקים לראיות ממאמרי חז"ל, כיון שהי' נראה לעיני בשר, ש"הוא בחיים"; אבל כאשר לא זכינו, צריכים להשתדל שיהי' "זרעו בחיים", ועי"ז להמשיך ולפעול שיהי' "אף הוא בחיים", ובלשון הזהר – שאומרים ב"מענה לשון" – שהתפלה על קברי צדיקים אינה בבחי' "דורש אל המתים", כיון ש"כבר מתו בהאי עלמא בפולחנא דמאריהון", "והשתא אינון חייין", ויתירה מזה, ש"הוא בחיים" למטה בעוה"ז, עי"ז ש"זרעו בחיים" –

ו"מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש", ולא רק "במרום" (למעלה), אלא גם כאן למטה, "שגם בזה העולם המעשה . . . אשתכח יתיר",

ומעורר וממשיך השפעות ל"זרעו" – לא רק ברוחניות, אלא גם בגשמיות, בענייני פרנסה וכו', כולל ובמיוחד המשכה וההשפעה בנוגע להמוסדות שלו, שיהיו כל העניינים בהצלחה.

ומזה מובן שאין מקום לדאגה אודות פרנסה, וגם אלה שלפי דעתם קשה פרנסתם, אין להם ליפול ברוחם:

ובפרט ע"פ האמור שגם עכשיו ממשיך הרבי את כל ההשפעות (גם השפעת הפרנסה) ל"זרעו"; צריכים רק להבטיח את הענין ד"זרעו בחיים".

מצדו של הרבי, רועה ישראל, נמשכה ההשפעה לכולם. וכפי שמצינו במשה רבינו שהקב"ה בחר בו להיות רועה ישראל, בראתו "שהוא יודע לראות הצאן איש כפי כחו", ש"הי מוציא הקטנים לרעות כדי שירעו עשב הרך וכו'", וכמו"כ הי' בהשפעת המן – בזכותו של משה רבינו – שההשפעה היתה לכל בני"י, הן לצדיקים והן לרשעים. ועד"ז בנוגע לאתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר – שממשיך השפעות (ובכללם השפעת הפרנסה) לכולם. אבל, כדי לקבל ההשפעה – צריכים להיות "זרעו".

(משיחת ש"פ בשלח י"ב שבט ה'תשי"ד – תו"מ חי"א עמ' 57 ואילך)

כשבקשים על הציון אזי "הוא יכלכלך"

"רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם", און מ'איז פארבונדן מיט אים איצט פונקט אזוי ווי דאס איז געווען אין דער ערשטער רגע און אין דעם ערשטען טאג נאך די הסתלקות!

און דערפאר דארף מען זיך אנהאלטן אין דער "קלאמקע", ביז אנהאלטן זיך אין א אפענע טיר, און גיין אויפן ציון מיט שאלות ובקשות, שרייבן פדיונות, בעטן רחמים און ברכות, ביז מ'בעט אויך עס זאל זיין "והוא יכלכלך" – אז ער זאל אויך מאכן די כלים וואס אויפצונעמען די ברכות.

(משיחת ש"פ יתרו ה'תשי"מ)

נצחיות הנשמה מתבטא גם בענין הנשיאות

מציאותה של הנשמה ניצחית היא גם לאחר ההסתלקות. וכאשר מדובר אודות נשמתו של נשיא ישראל – אזי מתבטא ענין הנצחיות שבנשמה גם בענין הנשיאות, כלומר, שפעולתו בעולם (שזהו תוכן ענין הנשיאות) היא גם באופן נצחי.

ובלשון הגמרא: "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש", כלומר, שגם לאחר ההסתלקותו של הנשיא הרי הוא "עומד ומשמש" – לסייע לכאו"א מישראל במילוי שליחותו של הקב"ה לעשות מהעולם "דירה" ו"גן" להקב"ה.

(משיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ג)

נשיא הדור מנוחתו כבוד בחו"ל להיות יחד עם "צאן מרעיתו"

... ועד"ז בנוגע לכל מנהיג ונשיא ישראל בדורו:

נשיא ישראל, מבלי הבט על מעמדו ומצבו מצד עצמו, מניח הוא... את הכל על הצד, ומביט על צאן מרעיתו, וכאשר צאן מרעיתו נשאר בגלות, נשאר גם הוא ("בלייבט ער ליגן")... בגלות, כדי... שיוכל להמשיך ולשמש... "צינור" ו"ממוצע המחבר" שעל ידו יוכל יהודי... יקשר את עצם הנשמה... עם עצמות ומהות א"ס ב"ה.

וזהו גם הביאור על זה שמנוחתם כבוד של נשיאי חב"ד במקומות שונים בחוץ לארץ – נוסף לכך שממתינים להכנס לארץ בגאולה העתידה יחד עם צאן מרעיתם ("דער גוף זאל מיטגיין מיט **אט דעם גוף**") – כדי לעזור ולסייע בכל המצטרך לצאן מרעיתם, להיותם **נשמות כלליות** שהם שרשים לכל הנשמות הפרטיות שבדורם, שלכן בכחם וביכלתם לסייע לנשמות הפרטיות (שכל אחד מהם הוא "פרט" שלהם) **שלא בערך** מאשר סיוע של מי שנשמתו אינה נשמה כללית.

ובפרטיות יותר :

העזר והסיוע של נשיא הדור לצאן מרעיתו (שבשביל זה מנוחתו כבוד בגלות) נעשה עי"ז שהולכים על הציון ומבקשים ("מ'קומט אויפן ציון און מ'בעט") על כל המצטרך להם,

ועוד ועיקר – שבעת ההשתטחות מתקשרת ה"יחידה" עם ה"יחיד" ... וענין זה מהוה נתינת כח על כללות העבודה, עי"ז שממשיכים להתעוררות שנעשית בעת ההשתטחות על כל הימים שלאחרי זה, שתפעל פעולתה בנוגע למחשבה דיבור ומעשה שיהיו כדבעי למהוי – שזהו תכלית כל האדם, ועל זה נאמר "כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו".

ויש להוסיף שעצם העובדה שמנוחתו כבוד של נשיא הדור הוא **בקירוב מקום** מהוה עזר וסיוע בעבודה שבכל יום ויום :

בשעה שהולכים על הציון, אזי העזר והסיוע הם בתוקף יותר, אבל, גם בשעה שאין הולכים על הציון אלא נמצאים בקירוב מקום, ישנו עזר וסיוע מצד זה **שיכולים** לילך על הציון שנמצא בקירוב מקום, ע"ד מארז"ל "אינו דומה מי שיש לו **פת בסלו** למי שאין לו פת בסלו".

כלומר: כשם ש"מי שיש לו פת בסלו", "אין מתאוה כמי שאין לו", היינו, ש"פת בסלו" מהוה סיוע בעבודתו להחליש התאוה – כן הוא גם בנדו"ד, שהידיעה ע"ד "דרך העבודה" דהליכה והשתטחות על ציונו של צדיק ונשיא הדור, **מחלישה את תוקף ההתנגדות, העלמות והסתרים דהלעו"ז**, כי, גם הלעו"ז יודע שאם יתחזק בתוקף יותר מדי ("טאמער וועט ער שטארק אנקוועטשן"), אזי יתחזקו לעמוד נגדו גם ע"י ההשתטחות על הציון – דבר שיבטל את מציאותו לגמרי!

(משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ד – תו"מ ח"א עמ' 29)

השפעות הרבי עכשיו הם למעלה מהגבלות

כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, וועלכער האט מקדיש געווען זיין לעבען לטובת הכלל והפרט, ולטובת המקושרים אליו בפרטי פרטיות, איז זיכער ממשיך אויך יעצט זיינע השפעות.

אבער די השפעות זיינען יעצט אנדערש, במידה ידועה, ווי פריער, ווארום יעצט איז דאך די נשמה פריי פון די הגבלות און צמצומים פון גוף און האט אן עלי בעילוי אחר עילוי (וואס דאס איז די באדייטונג פון דעם ווארט "הסתלקות"), במילא זיינען די השפעות – סיי די גשמיות'דיקע און סיי די רוחניות'דיקע – אויך אין א העכערן און געהויבענערן אופן.

בדרך ממילא פאדערט דאס ארויס, אז אויך דער מקבל מוז זיך צופאסן צו די העכערע השפעות דורך אויפהויבן זיך.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ האט אונז זיין גאנץ לעבן געלערנט ווי צו שטייגען, און ניט נאר במחשבה נאר אויך בפועל, און אויך יעצט זיינען שפתיו מדובבות גם בעולם הזה דורך זיינע צאלרייכע תורות, מאמרים, שיחות, מכתבים. און דורך ממלא זיין זיין חפץ ורצון בפועל, שאפן מיר די כלים צו מקבל זיין די הויכע השפעות וואס ער וויל אונז משפיע זיין.

(אג"ק ח"ג עמ' ער)

הרבי מקיים הבטחותיו במיוחד אחרי ההסתלקות

דארפט איר וויסן זיין, אז דער רבי האט אלעמאל געהאלטן זיינע הבטחות, בפרט איצט אין יאר פון הסתלקות, וואס דאן, ווי עס שרייבט דער אלטער רבי, גייען אראפ די פארשידנע באגערצונגען וואס זיינען געווען פריער, דארפט איר זיין זיכער און שטארק אין אייער אמונה און בטחון, אז דעם רבינס הבטחה וועט מקויים ווערן, און עס איז נאר א פארגע פון צייט.

(אג"ק ח"ג עמ' תנב)

משה רבינו מסר נפשו להיות ביחד עם בני דורו

על הפסוק "וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון ויתא ראשי עם צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל" – דרשו חז"ל: "כך אמר לו הקב"ה למשה, אם נקבר אתה אצלם במדבר, הן באים בזכותך ואתה בא בראשם, שנאמר וירא ראשית לו גוי ויתא ראשי עם" ("שיבוא בראשית העם לעתיד").

כלומר למרות גודל **רצונו וחפצו** של משה רבינו להכנס לארץ ישראל – **מסר את נפשו** להשאר במדבר יחד עם "דור דיעה" שלו כדי שבזכותו יבואו גם הם לארץ ישראל.

ויש להוסיף, שבענין זה רואים גם **חיבור הפכים** (מצד הענין ד"קדושים תהיו", "יכול כמוני") – שענין הקב"ע והמס"נ חודר בעבודה דכוחות פנימיים, עד לרצון ותענוג, עד כדי כך, שהקב"ע והמס"נ גופא נעשה התענוג שלו:

רצונו וחפצו של משה רבינו הי' – כאמור – להכנס לארץ, ועד שהרבה להתפלל ולהתחנן להקב"ה שימלא את רצונו וחפצו להכנס לארץ, וזאת – בהתאם למ"ע דתפילה, "שיהא אדם... שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ותחינה".

ואעפ"כ, כשאמר לו הקב"ה "רב לך אך תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה", שלא יאמרו הרבה כמה קשה והתלמיד כמה סברן ומפציר" – הנה לא זו בלבד שלא התפלל יתר על זה, אלא עוד זאת, שענין הקב"ע פעל שינוי **ברצון ותענוג** שלו, שכן, זהו ענינו של "עבד נאמן", שבידעו שהרצון והתענוג של **האדון** כך וכך, נעשה הדבר רצון ותענוג **שלו**, אף שמלכתחילה הי' הרצון והתענוג שלו באופן אחר.

(משיחת ש"פ אחו"ק – י"ג אייר ה'תשמ"ה)

מענה לשואלים איך נחזיק מעמד בחושך

און דאס איז די ענטפער אויף השואלים : וויבאלד אז מ'געפינט זיך אין א דור יתום. און אין א חושך כפול ומכופל. און גדולי ישראל הלכו ועזבו אותנו לאנחות רח"ל – איז ווי אזוי וועט מען קענען אנהאלטן אין דעם חושך כפול ומכופל פון די לעצטע רגעים פון גלות?

איז אבער ידוע דאס וואס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שרייבט וועגען זיין פאטער, אז צדיקים אפי' לאחרי הסתלקותם איז "לא יפרדו מעל צאן מרעיתם", און "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש", און ער איז מעורר רחמים רבים און איז מלמד זכות און איז ממשיך אלע ערליי המשכות אזוי ווי ס'איז געווען בחיים חיותו בעלמא דין,

וואס ע"ד ווי ער האט אפגע'פסק'נט בנוגע לאביו, איז עס אזוי אויך בנוגע צו אים אליין . . און אויך לאחרי הסתלקותו שלו, ווערן נמשך אלע המשכות אזוי ווי ס'איז געווען בימי הנשיאות שלו,

כולל אויך די נתינת כח אויף דעם ענין פון הפצת היהדות והתורה ומצוותי בכלל, ובמיוחד דער ענין פון הפצת המעיינות, מתוך שמחה וטוב לבב.
(משיחת מוצאי ש"פ מטו"מ ה'תשל"ט)

הרבי הוא כמו "משפך" ובמילא נוגע איך שחסידים מתנהגים גם עתה

ועד"ז אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר – כידוע מה שאמר בזמן החתונה בשנת תרפ"ט: אני הנני "משפך", שעל ידו שופכים ומשפיעים כו', וכאשר נשפכת טיפה אחת החוצה, מאשימים את ה"משפך". אלא שעל עצמי לא איכפת לי. אפי' אם יזמינו את כולם לחתונה, ואותי לא – גם לא איכפת לי. אבל מקוה הנני שחסידים וועלן מיר ניט פארלאזן...

ומזה מובן גודל האחריות שמוטלת עלינו – שהרי כאשר חסידים מתנהגים שלא כדבעי ח"ו, הרי זה נוגע גם ל"המשפך", שנחשב כמו שנשפך החוצה.

ואכן בגלל שלא צייטנו אל הרבי כדבעי ולא היינו מקושרים אליו כדבעי, הנה באשמתנו אירע מה שאירע בשנת תש"י...

(כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה מאוד. ואח"כ סיים:)

ואעפ"כ "מפיו אנו חיים גם עתה" – מההשפעות שהרבי משפיע לנו,

וכיון שכל הקשור להשפעת הגשמיות רוצים אנו ומקבלים ולוקחים את ההשפעות, צריכים לדעת שההשפעה היא על תנאי – בשביל רוחניות, שהו"ע ההתקשרות, ובמילא, כשלוקחים את ההשפעה אזי מתחייבים בקיום התנאי דהתקשרות, והרי ענין ההתקשרות הוא לא רק ע"י שמירת התקנות, כמו אמירת שיעור תהלים וכו', אלא גם לימוד תורת החסידות שלו, שע"ז נמשכים גם ההשפעות בגשמיות באופן ש"מלאכתן מתברכת".

(ש"פ וישב ה'תשי"ד – תו"מ ח"י עמ' 273)

הנהגות ליום ההילולא

המנהגים שעורר הרבי בכמה הזדמנויות בנוגע ליום ההילולא

פירוט ההכנות ליום ההילולא

בהמשך להמדובר לעיל ע"ד ההכנות ליום ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר ביום העשירי ("העשירי יהי קודש") לחודש שבט, החל מ"שלושים יום לפני החג" ההילולא, עשירי בטבת. . יש להוסיף ולזרז ("אין מזרזין אלא למזרזין") ובפרט בהנוגע לענינים דמעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר".

. . ומובן, שמצד גודל חשיבות הענין צריכה להיות "הכנה", עד להכנה רבה כאמור, שלושים יום לפני החג.

. . ולכן הצעתי ובקשתי, אשר, במשך כל יום ויום משלושים ימי ההכנה לעשירי שבט – יוסיף כאו"א, כולל גם קטנים וקטנות, (א) בלימוד התורה, (ב) ובנתינת הצדקה (בהוספה על לימוד התורה ונתינת הצדקה לפני"ז).

ובפרטיות יותר. . בימים אלה יוסיף כאו"א בלימוד התורה – הן בעלי עסק (רוב ישראל) שיוסיפו עוד יותר בקביעות עתים לתורה, הן בכמות הזמן והן באיכות הלימוד, והן (עאכ"כ) יושבי אוהל, שכל ענינם הוא לימוד התורה, הרי בודאי שצריכים להוסיף ביתר שאת וביתר עוז (הן בכמות והן באיכות) בלימוד התורה.

. . וכדאי ונכון, שהמשך שלושים ימי ההכנה אלה, יעבור כאו"א "בחינות" אצל ה"רבי" שלו,

. . וזאת למודעי: כל אלו ששמותיהם לא יגיעו לקראת סיום עשרה ימים, וכן לקראת סיום עשרים ימים, ולסיום כל השלושים יום, בעשירי שבט – הרי, פירוש הדבר הוא, שלא קיימו הנ"ל שלא נבחנו אצל ה"רבי" ג"פ במשך שלושים ימי ההכנה.

ויש להוסיף בזה: הצעה הנ"ל היא – לכאו"א, הגדולים עם הקטנים, מאנשי שלומינו, דנשיאינו ממשיכי אדה"ז. כולל – אלו שיצטרפו מחר להיות מאנ"ש. כלומר, ענין השייך לכאו"א מישראל. .

(משיחת אור ל"ב טבת ה'תשמ"ז – ספה"ש ח"א עמ' 243 ואילך)

לימוד חמשה פרקי משניות

וכמו"כ בנדו"ד – שהענין הכי נעלה שיכולים "אריינכאפן" עד היארצייט, הוא, ההתקשרות אל הרבי, שנעשית ע"י לימוד תורתו והליכה באורחותיו.

ובהתאם לכך – הנני להציע כמה דברים שיעשה כל אחד עד היארצייט:

בנוגע לימוד משניות – יקבל כל אחד על עצמו ללמוד ולסיים עד היארצייט חמשה פרקי משניות, שכן, משנה אותיות נשמה, וחמשה פרקים במשנה הם כנגד חמשה השמות שנקראו להנשמה, נפש רוח נשמה חי יחידה.

. . ועיי לימוד חמשה פרקי המשניות יתוסף בחיזוק ההתקשרות עם הרבי – לא רק נפש עם נפש (שזה נעשה עיי לימוד פרק אחד), ולא רק רוח עם רוח (עיי שני פרקים), ולא רק נשמה עם נשמה (עיי שלושה פרקים), ולא רק חי עם חי (עיי ארבעה פרקים), אלא גם יחידה ... (כ"ק אדמו"ר שליט"א הפסיק בבכי, ואח"כ סיים:) עם יחידה (עיי חמשה פרקים),

ויתירה מזה – שעיי יחידה, עם היותה רק שם לעצם הנשמה, מ"מ, כיון שנקראת "יחידה" על שם שמיוחדת עם בחי יחיד, נעשה על ידה גם ההתקשרות והדביקות דהעצם בהעצם.

. . והעיקר – שילמדו המשניות, בע"פ או בפנים, עם ריבוי מפרשים או מעט מפרשים וכו', ויסימו עד היארצייט, ושלא יצטרכו לעורר ולהזכיר על זה, שהרי בודאי כולם קיבלו זאת על עצמם מתוך חביבות.

(משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 125)

לימוד המאמר שנתן הרבי ליום הסתלקותו

והצעה נוספת – בנוגע ללימוד תורתו:

א' שאל במכתב אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר כיצד תהי ההתקשרות שלו אליו מאחר שאינו מכירו פנים,

– השואל לא ראה את הרבי, והי' נדמה לו שגם הרבי לא ראה אותו...

והשיב לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שההתקשרות היא עיי לימוד תורתו ושמירת התקנות וכו'. – הרבי לא אמר לו שיתקשר אליו עיי עניני מופתים, או עיי נסיעה אליו, אלא עיי לימוד תורתו כו'.

ובהתאם לכך הנני להציע שלקראת היארצייט ישנן כל אחד את המאמר (כולו או חלקו) שנתן כ"ק מו"ח אדמו"ר ליום הסתלקותו, ומזמן לזמן, כשנמצא במבוכה, או שישנם אצלו ספקות, או במצב ש"פגע בך מנוול זה" – יחזור במחשבתו מאמר זה.

- בהשיחה דייט כסלו סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבשנת תר"ף, שנת הפרידה, שבה נפרד מאביו כ"ק אדמו"ר נ"ע, הרבה כ"ק אדני"ע לדבר עמו אודות המאמר ד"ה והדרת פני זקן שבלקוטי תורה (סוף פרשת קדושים). במאמר זה מבאר גודל המעלה שדברי תורה חקוקים במוחו, שאז, גם בשעה שאינו עוסק בתורה, הקב"ה שוכן עד בקרבו (ולכן צריך לעמוד בפני ת"ח גם בשעה שאינו עוסק בתורה, מפני שדברי תורה חקוקים במוחו).

ועד"ז בעניננו: השינון והבקיאות בהמאמר – מלבד התועלת להתקשרות בעת חזרת המאמר, הרי, גם בשאר הזמנים יהי' מוחו ממולא בתורתו של הרבי, שבתורה זו מסר

הרבי את עצמו ("דער רבי האט זיך אפגעגעבן") לחסידים, ובמילא, נמצא הוא **בהתקשרות תמידית** עם הרבי, וכלשון הלקו"ת: "בלי שום הפסק ופירוד לעולם אפילו רגע אחד".

ובענין זה לא נוגע כ"כ **הכמות**, שינון כל המאמר, או (אם מצד איזה סיבה שהיא אינו יכול לשנן כולו) מחצית המאמר; בעיקר נוגע האיכות – שיהיו **חקוקים** במוחו, אותיות החקיקה, מים חיים, זוחלין, מי מעיין, שמחוברים עם המקור, עצם הנפש...

(שיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 127)

להוסיף בנתינת הצדקה

והצעה שלישית שבכל יום ויום עד להיארצייט יוסיף כל אחד בנתינת הצדקה.

– כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם בשם אביו כ"ק אדמו"ר נ"ע, שכללות הענין דאמירת קדיש אחרי הרביים הוא לא (כ"כ) בתור סגולה עבורם, אלא (בעיקר) עבור אלה שאומרים הקדיש. ועד"ז בנדו"ד, שנתנת הצדקה היא לא בתור סגולה עבור הרבי, אלא עבור נותני הצדקה, שע"ז יתוסף בהתקשרות שלהם.

נתינת הצדקה צריכה להיות מתוך כוונה לקיים מצוה של הקב"ה, אבל, ביחד עם זה, בודאי שפעולה זו תועיל גם לחיזוק ההתקשרות.

(שיחת י"ט כסלו ה'תשי"א – תו"מ ח"ב עמ' 127)

בשבוע שלפני ההילולא יש לערוך חשבון צדק

דארף דאך זיין דעם חשבון, צי מ'האט געטאן אלץ וואס דער בעל ההילולא פון דעם חודש האט געוואלט, און אלץ וואס ער האט פארלאנגט, וואס וויבאלד אז ער האט דאס געמאנט, איז א סימן אז מ'האט געהאט כוחות אויף דערויף, דארף זיין דער חשבון צי מ'האט אלץ אויסגעפירט (אפילו ניט בעטנדיק קיין כח נוסף),

און דער חשבון דארף זיין א חשבון צדק, ווי עס איז דא דער ווארט פון רבי'ן מהר"ש אז דער אויבערשטער נארט מען דאך זיכער ניט אפ ח"ו, און די וועלט נארט מען אויך ניט אפ, נאר ער נארט זיך אליין אפ, איז דען א קונץ אז א נאר זאל אפנארן א נאר? וואס וויבאלד אז מ'האט דאס אונז דערציילט, איז א סימן אז דאס איז אויך א נתינת כח אז דאס קען אזוי זיין

... איז אזוי ווי עס זיינען געבליבן זיבן טעג, איז ע"ד ווי עס שטייט בנוגע די שבעה ימים שבין ר"ה ליוה"כ, איז פארוואס איז עס דוקא זיבן טעג, ניט מער און ניט ווייניקער, ווייל מ'דארף האבן אלע ימי השבוע, אז זיי זאלן מכפר זיין אויף אלע טעג פון א גאנץ יאר,

עד"ז בנדו"ד – זיינען געבליבן זיבן טעג ביז דעם יום ההילולא, איז אזוי ווי דאס איז דער שנת העשרים להסתלקות, איז מהיושר ונכון וראוי וענין גדול מאד מאד, אז במשך פון די זיבן טעג זאל מען מאכן א חשבון, זונטאג אויף אלע זונטאגס פון די צוואנציק יאר, צי מ'האט זיך געפירט ווי עס דארף צו זיין, און מאנטאג אויף אלע מאנטאגס, ועד"ז כל ימי השבוע, מאכן א חשבון אויף די אלע צוואנציק יאר.

ועי"ז וועט מען ארויסגיין פון מצרים, און אין אן אופן פון "וניצלתם את מצרים", אז מיגייט ארויס בשלימות, וואס דאס וועט זיין בביאת משיח צדקנו.
(משיחת ש"פ וארא ה'תש"ל)

לימוד המאמר וההשפעה שישפיע הרבי ביום ההילולא

ב"ה, ראש חודש שבט, ה'תש"א.
ברוקלין נ.י.

אל אני"ש, תלמידי התמימים וכל הקרובים לחסידות וחסידים די בכל אתר ואתר,
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

לקראת בא יום הגדול והקדוש הוא יום עשירי בשבט, יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ – הנני לעורר אודות מאמרו שנתן להדפיס ליום ההסתלקות, הוא ד"ה באתי לגני – יו"ד שבט תש"י.

אשר בטח תלמדו אותו בליל ויום ההילולא.

ובלשון נשיאנו במכתביו (קונטרס ג, קונט' לו):

מסוגל הוא היום הזה להתקשר בעץ החיים, אשר כאו"א מאני"ש יזכה שיאיר עליו ועל כל ב"ב שיחיו זכות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, אשר מסר ונתן נפשו הק' עלינו להדריכנו במעגלי צדיקי יסוד עולם הוד כ"ק אבותינו רבותינו הק' זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע להושע בבני חיי ומזונא רויחא.

אני"ש ותלמידי התמימים יחיו, התעוררו ובואו לחצרות ה', בבתי כנסיות ובתי מדרשות אל התפלה ואל למודי השיעורים ברבים, והתועדו באהבת רעים לחזק את הלימודים בתמיכת לומדי תורה ועוסקים בעבודת השי"ת.

אני"ש ותלמידי התמימים, וכל הנוטלים חלק בדרכי החסידים והחסידות עמדו הכן כולכם, אתם נשיכם בניכם ובנותיכם, לקבל ברכת הוי" בשפעת חיים ופרנסה טובה ונחת מיוצאי חלציכם, אשר ישפיע השי"ת לכם ולנו על ידי התעוררות רחמים רבים ממקור הרחמים והחסדים האמיתיים, ע"ד מכניסי רחמים, אשר יעורר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בעל ההילולא, וברוכים תהיו בבני חיי ומזונא רויחא.

מנחם מענדל שניאורסאהן

(אג"ק ח"ד עמ' קמא)

הנהגות ליום ההילולא

ב"ה, ראש חודש שבט, ה'תש"א.
ברוקלין נ.י.

אל אני"ש, תלמידי התמימים אל המקושרים או השייכים אל כ"ק מו"ח אדמו"ר
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ, ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

במענה על שאלת רבים אודות סדר מפורט ביום העשירי בשבט הבע"ל, הוא יום
היארציית של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, הנני בזה להציע:

בשבת קדש שלפני היארציית ישתדלו לעלות לתורה.

אם אין מספר העליות מספיק – יקרא בתורה בחדרים שונים, אבל **לא להוסיף** על
מספר הקוראים.

ישתדלו שהמפטיר יהי הגדול שבחבורה – בריצוי רוב המנין – או על פי הגורל.

יבחרו וירימו מי שיתפלל לפני התיבה ביום היארציית, ונכון לחלק שיתפלל אחד
ערבית, שני – שחרית, שלישי – מנחה כדי לזכות בזה מספר יותר גדול של אני"ש.

להדליק נר שידלק כל המעת לעת. אם אפשר בקל – נר של שעה.

בשעת התפלות ידלקו חמשה נרות.

אחר התפלה (בבקר – אחר אמירת תהלים) ילמוד (יסיים) המתפלל לפני התיבה
פכ"ד דכלים ופ"ז דמקוואות. אח"כ יאמר המשנה ר' חנינא בן עקשיא כו' ויאדיר.
בלחש – איזה שורות בתניא, קדיש דרבנן.

אחר תפילת ערבית – יחזרו חלק ממאמר דיום ההסתלקות (ד"ה באתי לגני, נדפס
בקונטרס ע"ד) בע"פ. ואם אין מי שיחזור בע"פ ילמדהו בפנים. וכן אחר תפילת הבוקר.
ולסיימו אחר תפלת מנחה.

בבוקר קודם התפלה – פרק תניא. וכן לאחר תפלת מנחה.

בבוקר קודם התפלה ירים כל אחד תרומה להענינים השייכים לנשיאנו, הוא כ"ק
מו"ח אדמו"ר הכ"מ, **בעד עצמו ובעד כל אחד מבני ביתו שיחיו**, וכן קודם תפלת מנחה.

לאחר תפלת הבוקר וחזרת הדא"ח – יקרא כל אחד פ"ג (כמובן בחגירת אבנט). אלו
שזכו להכנס ביחידות או עכ"פ לראות את פני כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ – יצייר לעצמו,
בעת קריאת הפ"ג, כאלו עומד לפניו. להניח הפ"ג אח"כ בין דפי מאמר, קונטרס וכו' של
תורת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ. ולשלחו (אם אפשרי – **בו ביום**) על מנת לקראותו על
ציון שלו.

במשך המעט לעת – ללמוד פרקי משניות של אותיות השם.

במשך המעט לעת לעשות התועדות.

לקבוע שעה במשך המעט לעת – לבאר לבני ביתו שי אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו.

במשך המעט לעת – לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי כנסיות ובבהמ"ד אשר בעיר לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר אודות אהבת **כל ישראל** שלו, להודיע ולהסביר תקנתו ע"ד אמירת תהלים, לימוד חומש עם פירש"י – ובמקומות המתאימים – גם ע"ד לימוד התניא כפי שחלקו לימות השנה. – אם באפשרי לעשות כל הנ"ל מתוך התועדות.

במשך המעט לעת – לבקר (המכושרים לזה) במקום כנוסי הנוער החרדי – ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כנוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי – ולבאר להם איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקוה והבטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם מסגולות הנוער.

* * *

מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הנ"ל בימים אשר אחרי היארצייט ובפרט ביום הש"ק שלאחריו.

* * *

והוי יחיש ביאת גואלנו והקיצו ורננו שוכני עפר, ונשיאנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, בעל ההילולא, בתוכם ישמיענו נפלאות וינהלנו בדרך העולה בית א-ל.

מנחם מענדל שניאורסאהן

הנני בזה: ראה ג"כ מכי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ע"ד היארצייט הראשון של אביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נייע (חכמי ישראל בעש"ט, ע"ל).
יקראו . . אבל לא [להוסיף]: הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בשם אביו. ועיין שו"ת צ"צ חאו"ח סל"ה.
של שעה: ר"ת ה'קיצו ו'רננו ש'וכני ע'פר.
חמשה נרות . . (יסיים): ראה קונטרס ב' ניסן ה'תש"ח, וה'תש"ט.
בלחש . . בתניא: כך נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

(אג"ק ח"ד עמ' קמב)

**להסתכל עוה"פ במכתב של מנהגי יום ההילולא,
ולא להסתמך על הזכרון**

. . עד"ז איז אויך בנוגע צו יו"ד שבט: אז די אלע ענינים וואס דארף געטאן ווערן נאך פאר יו"ד שבט אלס הכנות ליום זה, ועאכו"כ די ענינים וואס דארפן געטאן ווערן ביו"ד שבט עצמו, וועגן וואס ס'איז גערדט געווארן בשנים שלפני"ז – דארף מען טאן אויך בשנה זו.

און מי'דארף ניט נאכאמאל איבער'חזרין וואס די ענינים זיינען, ווארום מ'האט שוין אויך געדורקט. וואס די כוונה אין דעם ריידן איז ניט בכדי מי'זאל האבן נאך עטלעכע שורות צו פארשרייבן אין דער רשימה, נאר בכדי מי'זאל אין דעם אריינקוקן און טאן בפועל ווי דארטן שטייט.

און מי'זאל טאקע דארטן אריינקוקן אינעווייניק, און ניא פארלאזן זיך אז מי'געדעקנט וואס עס שטייט שארטן. ווארום זכרון קען ניט זיין אין יעדער פרט, ובפרט נאך אז דער קולגינקער מישט זיך אריין און העלפט אים פארגעסן וואס ער האט געליינט, וויבאלד אז אים איז דאס מער נוגע ווי אנדערע.

און טאן די אלע ענינים אין אן אופן פון להעלות בקודש – נאכמער וויפל מ'האט געטאן בשנים שלפני"ז, און אין אן אופן פון "יגעט" וואס דעמאלט וועט זיכער זיין "ומצאת", אז דערפון וועט ארויסקומען באין ערוך מערער ווי לויט דער יגיעה וואס ער האט אין דעם אריינגלייגט, ווי א מצאה, וואס איז ניט לפי ערך העבודה.

(משיחת ש"פ וארא ה'תשמ"א)

גם כשמישיח יבוא יש להתנהג בהנהגות ההילולא

וכיון שנשארו חמשה עשר יום עד להיארצייט, יום ההילולא של נשיאינו, ובמענה על שאלת כו"כ אודות הסדר ביום זה – הצעת, שסדר ההנהגה ביום ההילולא בשנה זו יהי – במידה האפשרית – כפי ההצעה שנכתבה אשתקד, ובדאי יוכלו למלאותה גם בשנה זו.

. . ובפרטיות יותר – הן בנוגע לעלי' לתורה בשבת קודש שלפני יום ההילולא, ועד"ז בנוגע לסדר ההנהגה ביום ההילולא עצמו.

וגם כשיעזור הקב"ה שעד אז כבר תהי' ביאת משיח צדקנו, ומה גם ש"הקיצו ורננו שוכני עפרי", והוא בתוכם, יכול להיות עוד לפני זה, ויש כמה ראיות בש"ס ומדרשים שיכול להיות הענין ד"הקיצו ורננו" אצל יחידי סגולה לפני"ז; ובפרט כאשר המדובר בנוגע לנשיא שצריך להוציא את צאן מרעיתו מחושך כפול ומכופל כזה –

אין זה מבלבל לסדר האמור ביום ההילולא, כיון שגם אז יהי' זה יום ההילולא, ומה איכפת ("וואס הארט") אם זה באופן למטה מעשרה טפחים או למעלה מעשרה טפחים?! – וכיון שאין סתירה בדבר, יכול להיות הסדר כדאשתקד.

(משיחת כ"ד טבת ה'תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 262)

הנהגות של יום ההילולא הם לכל הדור

וואס כאן איז אויכעט המקום דערמאנען – און ווי געזאגט פריער מ'דארף ניט איבער'חזר'ן נאכאמאל די פרטים. בנוגע צו די הנהגות פון יום ההילולא, די הנהגות אין דעם שבת שלפני יום ההילולא, און אין די הנהגה שבכל יום שלפני יום ההילולא איז שייך לכל דורו, וואס ער איז דאך נשיא דורנו, עאכו"כ אין ר"ח פון דעם חודש וואס העשירי בו יהי קודש, בעשתי עשר חודש באחד לחודש, והולך ומוסיף ואור,

ובקרוב ממש, ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם.

(משיחת ר"ח שבט ה'תשמ"א)

שינוי הרגילות

האמור לעיל אודות שינוי הרגילות שייך גם בנוגע להתקשרות אל הרבי:

עומדים אנו בסמיכות ליום היארצייט, שבו נעשית עליי גדולה ביותר אצל הרבי, ובמילא, גם אצל המקושרים אליו, כהבטחתו שנשיאי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם.

אלא שלזה צריך הכנה וכלי – עבודת התשובה – שינוי הרגילות, שעייז מתעלים עם הרבי בכל עליותיו, ועוד ועיקר, שזוהי ההכנה לעליי הכי עיקרית – ביאת המשיח.

ועד"ז בנוגע לקיום ברכותיו והבטחותיו של הרבי, שהכלי לזה הוא שינוי הרגילות...

. . והעצה לזה – **לשנות את הרגילות**, וכאמור, אפילו דבר קטן, משהו (כמו הקוץ שלמטה שאינו אלא משהו) בלבד, אלא שעשייתו אינה ע"פ הרגילות אלא יותר מרגילותו, מצד **קבלת עול**, ועייז מתקשרים עם הקוץ שלמעלה, בחינת היחידה של הרבי.

ובלשון הפיוט: "חבוקה ודבוקה בך, טוענת עולך, יחידה לייחדך" – שכדי להיות "חבוקה ודבוקה בך", צ"ל "טוענת עולך", ענין הקבלת עול, ועייז נעשה "יחידה לייחדך".

(משיחת ש"פ וארא ה'תשי"א – תו"מ ח"ב)

כדי לעלות עם הרבי בעליותיו שביום ההילולא ה"ז ע"י העבודה ד"בכל מאודך"

ומזה מובן גם בנוגע לענינו – יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר בעשירי בחודש שבט:

כיון שהעליות ביום ההילולא הם שלא בערך – לכן צריכים להשתדל שתהיי אצלנו היכולת והאפשריות ללכת ולהתעלות ("מען זאל קענען מיטגיין") ביחד עם הרבי.

- הרבי סיפר, שפעם אחת כשישב החסיד ר' יעקב מרדכי מפאלטווא עם כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נייע – לאחרי שכבר היו חברים במשך שלושים שנה, פרץ בבכי, באומרו אל כ"ק אדמו"ר נייע: במשך שלושים שנה האחרונות – אתם עליתם למעלה מעלה, ואנכי ירדתי למטה מטה!...

ומשמעות הסיפור היתה, שכ"ק אדמו"ר ני"ע קיבל את הדברים בניחותא, היינו, שהסכים אל דברי הרי"מ, כיון שזאת היתה המציאות...

והגע עצמך :

ר' יעקב מרדכי הי' בעל דרגא, בעל צורה, עובד, ועבודתו היתה בקו המרירות (מצד מרה שחורה), ועם כל זאת, הרי לגבי עליותיו של כ"ק אדמו"ר ני"ע, לא זו בלבד שכל עניינו של הרי"מ לא היו בגדר מעלה ("זיינע ענינים האבן ניט געהייסן קיין מעלה"), אלא אדרבה, הם היו ענין של מטה!...

. . ומכל שכן בהנוגע אלינו – שלא זו בלבד שהעבודה שלנו אינה בערך לעליותיו של הרבי, שלכן הרי זה ענין ד"אוכס" אלא גם למטה מזה...

וכיון שכן, צריכים אנו להתדל ביותר שלא לפגר ("ניט אפצושטיין")... אלא להצטרף ולהתלוות ("מיטהאלטן") אל הרבי בעליותיו – עי"ז שהעבודה שלנו תהי' באופן ד"בכל מאודך", "מאוד שלך" עכ"פ, "אונדזער בלי גבול" (עם היותו באין ערוך אל העליות הבלי"ג של הרבי).

(משיחת ש"פ וארא ה'תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 277)

בימים שלפני יום ההילולא נוגע לחזק ההתקשרות

ופשיטא – להזהר שלא תהי' חלישות ח"ו בענין ההתקשרות אל הרבי, היינו, לא רק שלילת הפסק ההתקשרות ח"ו, אלא גם שלילת איזו חלישות עכ"פ בקיום תקנותיו של הרבי וכיו"ב.

. . וענין זה – חיזוק ההתקשרות – נוגע במיוחד בעומדנו בימי ההכנה ליום ההילולא :

הכח והיכולת להצטרף ולהתלוות אל הרבי בעליותיו ביום ההילולא, אינו מצד הכוחות שלנו ("די אייגענע כוחות"), אלא מצד ההתקשרות עם הרבי ("דער פארבונד מיטן רבי'ן").

. . ולפיכך, בעומדנו עתה קודם יום ההילולא נוגע ביותר ענין ההתקשרות, ופשיטא, התנועה דשלילת היפך ההתקשרות ח"ו, לא להיות מנותק ונפרד ("אפגעריסן") ח"ו מהרבי, כמדובר לעיל, שהבן אינו רוצה שאביו לא יהי' אביו ח"ו, וע"י ההתקשרות עם הרבי יכולים להצטרף אל העליות שביום ההילולא.

(משיחת ש"פ וארא ה'תשי"ב – תו"מ ח"ד עמ' 278)

להשפיע על "מנין" יהודים במחשבה דיבור ומעשה

... היתה הצעה שלקראת י"ט כסלו ישתדל כל אחד לפעול על מנין יהודים במחשבה דיבור ומעשה : במחשבה – ענין מסוים בנוגע לעבודת התפילה, בדיבור – בנוגע לתלמוד תורה, ובמעשה – בנוגע לקיום המצוות.

. . ובענין זה ניתנה "הנחה" – שבהמנין יכולים לכלול גם קטנים, ע"פ דברי הרא"ש שבהשראת השכינה על עשרה מישראל נכללים גם קטנים.

ובנוגע לפועל:

רבים השלימו – ב"ה – עד י"ט כסלו את הפעולה על מנין יהודים, אבל, יש כאלה **שלא השלימו המנין**, ויש גם כאלה שאפילו לא התחילו הפעולה בזה.

והעצה לזה – ע"פ דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בביאור הלימוד ווהוראה מענינו של פסח שני, שאף פעם לא אבוד ("עס איז ניטא קיין פארפאלן"), יכולים תמיד לתקן, אפ"י מי שהי' טמא, מי שהי' בדרך רחוקה, ואפילו "לכס" שהי' זה ברצונו, מ"מ, יכולים לתקן, ולא עוד אלא שעושים מזה יו"ט ("א גאנצער יו"ט מיט א גאנצע שטורעס") כמו פסח ראשון, וכל זה בשביל **מיעוט** מישראל (שהרי רובו של ציבור אינו נדחה לפסח שני), ועד **ליחיד** מישראל, כיון שאצל הקב"ה חשוב ויקר אפילו יהודי אחד.

וזהו המוסר השכל בנוגע לענינו – שכל מי שעדיין לא השלים המנין שלו, יכול וצריך להשלים את המנין עד להיארצייט ביו"ד שבט (וכל המקדים הרי זה משובח), ולידע שזהו ענין שנוגע להתקשרות עם הרבי (ע"י הליכה באורחותיו) בנפש רוח נשמה ח"י ויחידה.

(משיחת י"ט כסלו ה'תשי"א)

בהמשך להאמור לעיל אודות חיזוק ההתקשרות – יש להזכיר עוד הפעם ההצעה שכאו"א "יגיש" לרבי מנין של יהודים שפעל עליהם במחשבה דיבור ומעשה.

הצעה זו באה על יסוד הידיעה שבודאי יהי' לרבי **קורת רוח** מזה שכאו"א יפעל על עשר יהודים.

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשי"א)

לפרסם על ההכנות המתאימות ליום ההילולא

יש לעורר ולפרסם בכל מקום ומקום (נוסף על הפעולות בד' אמותיו של בעל ההילולא) על דבר ההכנות המתאימות ליום ההילולא, ועל אחת כמה וכמה על דבר ההנהגה המתאימה ביום ההילולא.

(משיחת ש"פ בא ה'תנשי"א)

התוועדות לרבים ביום ההילולא

. . . (ב) בקשר ליום ההילולא השני – יו"ד שבט – הממשמש ובא, הנה בטח ישתדלו בזה בהתוועדות לרבים באופן המתאים, וכן גם כן אשר במענה על שאלת רבים, הנה דעתי הוא, שהסדר יהי' בפרטיות כמו שכתבתי במכתב דאשתקד.

(א' שבט ה'תשי"ב – אג"ק ח"ה עמ' קעז)

שמירת מנהגי יום ההילולא מהוה נתינת פ"נ לבעל ההילולא

בא' ממכתביו מבאר כ"ק מו"ח אדמו"ר גודל הענין דשמירת יום ההילולא של צדיק בלימוד והתוועדות, ובו מספר אודות יום ההילולא ט' כסלו שנת תרנ"ז, שחל בשבת פרשת ויצא (כקביעות שנה זו), ואז אמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ני"ע מאמר ד"ה והאבן הזאת אשר שמת מצבה יהי' בית אלקים, ובהתוועדות שהתקיימה אז אמר כ"ק

אדמו"ר נ"ע: שמירת יום ההילולא בלימוד תורתו של בעל ההילולא ובעריכת התוועדות, היא, פדיון נפש שנותנים לבעל ההילולא.

נקל לשער שאילו היתה האפשרות להכנס עתה אל אדמו"ר האמצעי וליתן לו פדיון, הי' בודאי כל אחד ממנהר להכנס ("ער וואלט גארניט געקלערט און וואלט באלד אריין") וליתן פדיון.

וע"פ האמור ישנה האפשרות עתה ליתן פדיון לאדמו"ר האמצעי – בהתוועדות שמתקיימת עתה, ובלימוד תורתו (לאחרי ההתוועדות, כשכל אחד יחזור לביתו), ללמוד ענין א' מספריו של אדמו"ר האמצעי, בעל ההילולא.

(משיחת ט' כסלו ה'תשי"א)

האופן של ההילולא של הרבי – שמחה

ההילולא של הרבי, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נקבעה בהשגחה פרטית כפי המתאים לאופן עבודתו: עצבות – אינו שייך כלל, אלא המדובר אפילו אודות שלילת המרירות. האופן שבו נקבע ההילולא של הרבי הוא – בשמחה.

. . . וטעם הדבר – לפי שעבודתו שעבד בה כל ימי חייו היתה ג"כ באופן כזה, לקרב ולהעלות את כל בני ישראל, אפילו ה"בריות", בדרך של קירוב ונועם, מתוך כוונה לפעול את ה"ומקרבן לתורה", לפעול אצלם "לחזות בנועם השם", ולגלות את חלקם בתורה וחלקם במצוות.

(משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ד)

ההילולא צריכה להמשיך תוספת חיים בכל הענינים ומתוך שמחה

וכן הוא אצל הצדיקים המגלים פנימיות התורה:

כיון שענינם הי' להמשיך ולגלות פנימיות התורה בנגלה דתורה, ומנגלה דתורה יומשך בחיי היום יומיים, כך שאופן ההנהגה במחשבה דבור ומעשה יהי' ניכר שמדובר אודות יהודי הקשור עם פנימיות התורה, "אילנא דחיי" –

הנה גם בנוגע אליהם נקבע המנהג שיום הסתלקותם יהי' ענין של "חיים עד העולם", היינו, להמשיך תוספת חיים בכל הענינים, אפילו בעניני העולם,

ובאופן שההמשכה תהי' לא מתוך תנועה של "מיעוט חלבי ודמי", אלא כתורת הבעש"ט על הפסוק "כי תראה חמור שונאך וגוי", שאע"פ שה"חומר" הוא ה"שונא" של הנשמה, מ"מ, צריך להיות "עזוב תעזוב עמו", היינו, לעבוד את ה' לא ע"י סיגופים ותעניות, אלא דוקא ע"י הגוף וכחותיו, ובשמחה.

וזהו אחד הטעמים להמנהג לערוך "יום ההילולא" – שמחה – ביום ההסתלקות של הנשיאים הקשורים עם פנימיות התורה.

והכוונה בזה היא – להמשיך תוספת חיות ותוספת אומץ בכל הענינים דתורה ומצוות, ואח"כ יומשך גם בעניני הרשות, הן בהתנועה ד"קדש עצמך במותר לך", ועוד

יותר בהתנועה ד"בכל דרכיך דעהו", שבאכילתו ובשתיתו ובכל עניניו תהיי עבודת ה' מתוך שמחה.

(משיחת יו"ד שבט ה'תשט"ו)

ההחלטות שבשבת שלפני ההילולא, וענין העלי' לתורה

וואס מכל האמור לעיל איז מובן, אז די פעולות וואס מען טוט אין דעם שבת שלפני יו"ד שבט דארפן זיין אין אן אופן ווי אן אבר וואס איז ממשיך אור, ד. ה. אז זיי זאלן זיין אין אן אופן אז זיי זיינען ממשיך ברכה אויף די פעולות פון יו"ד שבט

. . וואס די פעולות פון יו"ד שבט זיינען זיי א כלי אויף מקבל זיין אלע ברכות והמשכות וואס קומען ביום זה.

ובפשטות מיינט דאס, אז אין דעם שבת דארפן זיין די החלטות בענין הפעולות פון יו"ד שבט [נוסף אויף די החלטות וואס מ'האט שוין אנגענומען אנהויבענדיק פון ר"ח אן].

און ניט נאר החלטות במחשבה אדער אפילו בדבור, נאר עס דארף זיין עשי', מעשה בפועל, כפי האפשרי אום שבת.

דער ענין העשי' בנוגע לפועל: ס'איז דא דער ענין התפלה וואס איז דא בשבת, ואדרבה, עיקרו איז בשבת, ווארום די תפילות פון כל ימי החול זיינען נכלל אין שבת, און אין זיי איז דא מעין שבת.

און אויך דער ענין פון "ויקהל משה", ווי עס שטייט אין מדרש: "אמר הקב"ה למשה (דער "רעיא מהימנא"). . עשה לי קהילות גדולות בשבת כדי שילמדו הדורות הבאים אחריו להקהיל קהילות בכל שבת. . ללמוד בהם תורה לרבים", נוסף צו די שיעורים הקבועים וואס זיינען דא אויך בשבת.

וואס דאס איז אויך פארבונדן מיט דעם מנהג וואס איז נתפשט און נתקיים געווארן, אז בשבת שלפני יו"ד שבט איז מען עולה לתורה בתור הכנה צו יו"ד שבט, וואס דאס איז מנהג נכון וטוב, און אויך אט די וואס קענען דאס ניט טאן בפועל (מפני סיבות) – זיינען זיי עולה במחשבה, און "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", וואס דער ענין העלי' לתורה איז כשמו – אז מען איז עולה צו דער בחי' פון תורה.

און די עלי' לתורה גיט א התעוררות און א תוספת כח ביתר שאת וביתר עז אין דעם לימוד התורה בימים שלאח"ז, זיי אין לימוד הנגלה, און סיי אין לימוד החסידות, וואס עס איז דאך "תורה אחת לכולנה", ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האט זיך געקאכט אין דעם,

און אויך אין דער גדלות פון לימוד ("גדול לימוד"), וואס דאס איז – ווען עס ברענגט צו קיום המצוות – אז דער קיום המצוות זאל זיין בהידור איז אן ענין פון "עלי" ("גדול") אין קיום המצוות עצמם.

וואס דורך די ענינים במעשה אין יום השבת – איז מען ממשיך א ברכה אין די פעולות פון יו"ד שבט.

(משיחת ש"פ בא ה'תשמ"א)

ההתבוננות של יום ההילולא צריכה להביא תוספת בענין "באר את התורה" בשבעים לשון

כמדובר לעיל אז די התבוננות בנוגע צו יום ההילולא דארף פועל'ן אין ענינים פון מעשה בפועל, ווארום המעשה הוא העיקר – איז בנוגע צו די הוראות וועלכע מ'דארף ארויסנעמען פון דעם יום ההילולא, דארף מען ניט זוכן וואס זיינען געווען די ענינים וואס ער האט געמאנט פון יעדערן און האט געהאפט אז יעדערער וועט זיך עוסק זיין אין זיי.

און וויבאלד אז ער געמאנט די ענינים איז זיכער אז ער האט געגעבן די כוחות אז מ'זאל דאס קענען טאן, און האט געגעבן זיינע ברכות צו די אלע וואס וועלן זיך עוסק זיין אין די ענינים, ביז ברכות אין עניני עולם הזה, וואס "מה להלן עומד ומשמש אף עתה עומד ומשמש" – דארף מען ניט זוכן וואס זיינען געווען די ענינים וואס ער האט געמאנט, ווארום ער האט דאך אליין אנגעוויזן אין זיינע בריוו, און אין זיינע מאמרים ושיחות.

וואס ער האט דאך געמאנט אז אלע ענינים זאלן זיין פארבונדן מיט מעשה בפועל בעוה"ז, אפי' די ענינים פון תומ"צ וואס זיינען העכער פון העלם והסתר פון עוה"ז, זאלן זיי אויך זיין פארבונדן מיט א מעשה בפועל בעוה"ז כפשוטו.

. . ע"פ האמור לעיל איז פארשטאנדיק, אז די התעוררות בנוגע צו עבודת ה' [אין מחשבה דיבור ומעשה, "והמעשה הוא העיקר"], וועלכע מ'דארף נעמען פון היינטיקן שבת.

[אלס הכנה צו עשירי בשבת, "העשירי יהי קודש".] איז פארבונדן (לכל לראש) מיט דעם ענין פון "באר את התורה הזאת":

געבן צו פארשטיין די תורה אין אן אופן אז ס'זאל זיין פארשטאנדיק "בשבעים לשון" (במדינה זו אין ענגליש, ועד"ז אין יעדער מדינה כלשונה).

. . און די הוספה ביתר שאת וביתר עז אין דעם ענין פון "באר את התורה הזאת לאמר" – איז די עבודה המיוחדת וואס דארף זיין אלס הכנה צו "עמדו הכן כולכם" אויף מקבל זיין אלע השפעות וואס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו גיט בכלל, ובפרט ביום ההילולא שלו – ווארום דער ענין פון "באר את התורה הזאת לאמר" איז געווען דער אויפטו פון כ"ק מו"ח אדמו"ר.

(משיחת ש"פ וארא ה'תשל"ח)

הטעם לאמירת תחנון ביום ההילולא – להעלות גם את הגוף

שאלתי פעם את כ"ק מו"ח אדמו"ר מהו הטעם שאצל חסידי חב"ד נוהגים לומר תחנון ביארציט של צדיקים (דלא כבפולין), והשיב, שזהו הזמן היותר טוב לבקש ולפעול כו' ("וואו איז דא א בעסערע צייט אויף אויסבעטן"). ויש לומר הביאור בזה – שאצל פולין אין אומרים תחנון, מפני שהעלי' שביום היארציט אצל הצדיק

ש"באמונתו יחי" פועלת עלי' אצל כל מקושריו, שנמצאים במעמד ומצב שלמעלה מהענינים שצריכים לומר עליהם תחנון (אף שאין זה בדרך פנימיות); אבל חסידי חב"ד, שתובעים מהם פנימיות ועבודה דוקא, רוצים להעלות ("מיטנעמען") גם את הגוף, גוף רחוף ("א אפגעוואשענעם גוף"), ולכן גם אז אומרים תחנון.

(משיחת כ"ף מנחם אב הישי"ת)

התעוררות רחמים מיוחדת ע"י לימוד תורתו של בעל ההילולא וחסידישע פארבריינגען

דער רבי דער נשיא שרייבט, אז ביום ההילולא איז דער בעל ההילולא מעורר רחמים רבים פאר די חסידים מיט זייערע ווייבער מיט די קינדער, נאר דאס איז א התעוררות רחמים רבים כללית, די חסידים וואס מאכן דעמאלט א קביעות עתים אויף לימוד התורה, מתורתו של בעל ההילולא, מיט א חסידישע פארבריינגען, איז דאס א התעוררות רחמים רבים מיוחדת, ווארום דאס איז דער פ"נ וואס דער חסידים דערלאנגען דעם בעל ההילולא.

(משיחת אור לכ"ד טבת ה'תשכ"ג)